



Lord Raffles

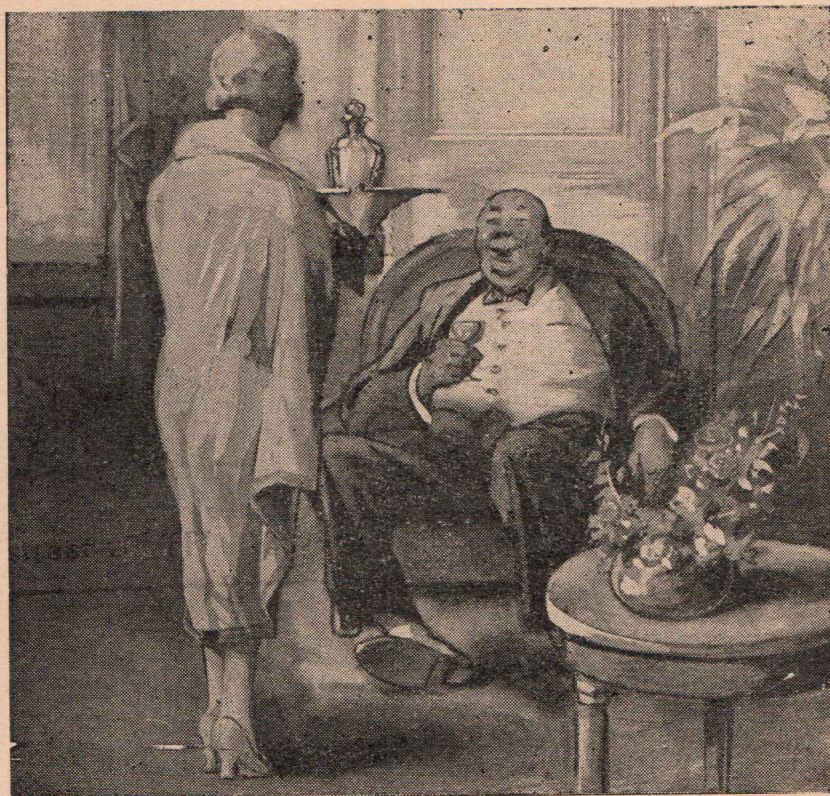
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN VREEMDE DIEFSTAL

N° 2583



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Lord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een vreemde diefstal

HOOFDSTUK I

BIJ DE DIRECTEUR DER KOLONIALE VERENIGING

— Nog wat biezonders bij de post, Charles?

— Neen, geen enkele brief, Edward. Tijdschriften, kranten en drukwerkjes.

— Ik heb toch twee grote, witte enveloppen gezien. Was dat niets?

— Alle twee drukwerk, Edward. De ene is een uitnodiging van Mr Sulvan om vrijdagavond een thé-dansant te zijnen huize te komen bijwonen en de andere enveloppe bevat een heel relaas van de Vereniging Ebenhaezer om deel te nemen aan een kolonisatiewerk in Afrika. Ik weet het niet, maar het schijnt me toe, dat dat weer eens een poging tot oplichting is.

— Laat mij eens zien, Charles.

Het vertrek, waarin dit gesprek plaats vond, was als bibliotheek ingericht en bevatte een groot aantal boeken, welke in eikenhouten kasten waren geplaatst. Een donkerkleurig, dik tapijt bedekte de vloer en in de haard, brandde een knappend houtvuur, dat de kamer een gezellig en genoeglijk

aanzien verleende.

Aan de gevel van het huis is een naamplaat bevestigd, waarop de naam Lord William Aberdeen is gegraveerd. Deze naam behoort aan een bekend filantroop, die er zijn hoofdbezigheid van schijnt te maken grote geldsommen weg te schenken aan allerlei inrichtingen van openbare liefdadigheid.

Het vermogen van deze aristocratische heer is zeer groot, maar zou met het oog op de vele en grote bedragen, die hij wegschonk, toch gauw vermindern, om ten slotte geheel te verdwijnen, als het niet geregeld werd aangevuld.

Die aanvullingen komen uit de brandkasten van anderen.

Lord Aberdeen is namelijk, ofschoon deze naam met het volste recht wordt gedragen, niemand anders dan Lord Edward Lister en deze naam heeft een omineuze klank gekregen sedert het mensdom deze heeft leren verbinden aan roof en diefstal, daar Lord Lister

en John Raffles, de meester-dief, de gentleman-inbreker een en dezelfde persoon zijn.

Zij, die in Londen wonen, zouden kunnen vertellen van de avonturen, die deze man beleeft, omdat hij zich tot taak heeft gesteld, de brandkasten van hen, die er naar zijn mening te veel geld in op hebben gestapeld, zonder ze ooit te openen om er voor hun arme medemenssen, die op hun hulp aangewezen zijn, en hun kapitaal hebben bijeengezameld ten koste van het zweet en bloed van anderen, om die brandkasten op geniale wijze te openen en ze minder vol te maken.

Hierdoor heeft hij zich natuurlijk buiten de wet geplaatst. Dat weet hij, maar bekommert er zich niet het minste om. Hij heeft voor zich zelf één wetboek gemaakt met één artikel, dat slechts uit één woord bestaat, luidend: **RECHTVAARDIGHEID.**

Om die wet ten uitvoer te brengen, ontziet hij niets en niemand. Hij opent de brandkast, neemt daaruit zoveel als hem goed dunkt, om het de volgende dag te schenken aan hen, die aan dat geld behoefte hebben.

Hierdoor heeft hij natuurlijk de aandacht op zich gevestigd van de Londense politie en daar hij ook veel in het buitenland werkt, ook van Interpol.

Allen, die aan deze instanties verbonden zijn, zoeken hem reeds sedert jaren echter, met niet het minste succes. Niemand kent hem en daarom is hij voor hen en voor ieder ander de Grote Onbekende.

Het gerucht gaat, dat deze gentleman-dief zich vrij in Londen beweegt, waar hij onder een schuilnaam, in een fraai huis woont. Maar zonder meer gegevens is het moeilijk om hieruit iets anders af te leiden.

Wie moet men er van verdenken zo'n dubbel leven te leiden? Zijn er niet honderden, die edelmoedig zijn en veel geld weggeven?

Velen zouden Raffles kunnen zijn, behalve Lord Aberdeen, want deze edelman is bovendien nog een bestrijder van de misdaad, die geen moeite te veel is, om gezochte misdadigers in handen

van de politie te spelen.

Deze interessante persoonlijkheid is het van wie in de eerste regels van dit verhaal sprake was.

De jonge, blonde man met wie hij sprak was zijn secretaris en vriend, Charles Brand, die bijna al zijn lotgevallen met hem deelt. Onvermoeid als zijn secretaris, welke post lang geen sinecure is, is hij ook zijn onafscheidelijke metgezel, al moet hij ook vaak zijn schouders ophalen voor sommige daden van zijn vriend, wanneer deze hem niet dadelijk volkomen duidelijk zijn.

Tussen hun uiterlijk is groot verschil. Raffles is groot en slank, Brand is eerder iets beneden het middelmatige. Zijn haren zijn blond, terwijl zijn ogen een vrolijke uitdrukking hebben.

Het huis, dat zij bewonen, is niet bijster groot, maar een juweeltje van een vrijgezellenverblijf. Het is van de laatste uitvindingen, die het leven aan comfort en genoeglijkheid bieden kan, voorzien, terwijl het bovendien enkele inrichtingen bevat, die werkelijk uniek kunnen worden genoemd.

Zo bevindt zich in de grote tuin, die zich achter het huis in de Cromwellstreet uitstrekt, een grote garage, in dewelke enige grote en fraaie auto's staan, die op volmaakte wijze bestuurd en onderhouden worden door James Henderson, een grote en sterke kerel en die een hart van goud heeft, dat geheel toegewijd is aan zijn meester, voor wie hij bereid is door het vuur te gaan.

Aan die garage grenst een tuinhuis, dat een geheim verbergt. Onder de grond strekt zich namelijk een laboratorium uit, waar alle mogelijke nieuwe uitvindingen onmiddellijk worden beproefd en zo ze deugdelijk zijn, in praktijk worden gebracht.

Raffles werkt daar aan uitstekend geoutilleerde draaibanken. Geheel met eigen krachten heeft hij daar een duikboot en een vliegmachine gemaakt. Hij bezit een lenzen- en prismasysteem, dat hem in staat stelt van het dak van zijn huis een beeld te krijgen van zijn omgeving tot op twintig mijlen afstand

en zo duidelijk, alsof hij het voor hem op tafel ziet. Kortom hij is een zo volmaakt werktuigkundige als men slechts zelden ontmoet.

Met dit alles voor ogen zal het dus niemand verwonderen, dat hij in staat is tot daden, die een ieder ander voor onmogelijk zou hebben verklaard...

Toen hij had gedaan met lezen, gaf hij het prospectus aan Brand terug met de woorden:

— Het is beslist een schurkenstreek. De directeur van die maatschappij schildert met de verleidelijkste kleuren de een of andere woestenij af, die de Vereniging in Afrika bezit.

Er zullen weer honderde onnozele, arme drommels gevonden worden, die in Afrika miljonair hopen te worden.

— Geloof je werkelijk, vroeg Brand, dat er mensen gevonden zullen worden, die vijftig pond sterling aan die kerels zullen betalen voor een stuk land, dat zij niet kennen?

— Och, zei Raffles, vertel de mensen vandaag, dat zij voor een dollar in veertien dagen door een speculatie op de beurs twintig dollar kunnen verdienen, adverteer dat met vette letters en de post zal je wagenvrachten postwissels van een dollar in huis bezorgen.

Je kunt niet geloven, Charles, hoeveel domme mensen er bestaan, die vlug en zonder moeite rijk willen worden, als zij er maar niet voor behoeven te werken.

Geef mij eens de kaart van Afrika uit mijn boekenkast.

Brand haalde het gewenste te voorschijn en legde de opgevouwen kaart voor zijn vriend op diens schrijftafel neer.

Raffles spreidde de kaart uit en bestudeerde deze enige minuten.

Toen nam hij een blauw potlood en maakte een kader om een stuk land aan de westkust van Afrika, dat zich uitstreckte tot dicht bij de grenzen van de vroegere Duitse koloniën.

— Elke Afrikaan weet, dat deze landstroken tot de onvruchtbaarste gedeelten der wereld behoren, zei Raffles, waarop niets anders groeit dan een soort hard en stekelig gras, met ver-

der distels en cactussen.

Muieldieren en kamelen kunnen er ternauwernood enig voedsel vinden.

Water is er in het geheel niet. Het moet ver uit het binnenland naar de kuststreek worden overgebracht.

Ik voel er veel voor, om met deze oplichters in onderhandeling te treden. Ik zal de directeur van die Vereniging in Brussel eens een bezoek gaan brengen.

Hij nam een blad papier en schreef het volgende telegram:

Aan de Directeur
der Koloniale Vereniging
Ebenhaezer, Brussel.

Zend mij bericht, wanneer ik u kan spreken.

A. WEBSTER.
Londen, Fultonstreet 14.

Hij liet hetgeen hij geschreven had aan zijn vriend zien en zei:

— Wat dunk je hier van? Moesten we maar niet eens trachten dat heerschap aan de tand te voelen? Ik geloof dat we daar een nuttig werk mee doen en misschien is er nog wel wat mee te verdienen ook.

— Ik voel er wel wat voor Edward, antwoordde Brand, alleen komt het mij voor, dat we er op zullen moeten rekenen naar Afrika te gaan. Hier zal niet veel te ontdekken zijn, of beter gezegd te bewijzen, want al hebben wij in ons hart ook de overtuiging, dat die man een bedrieger is, wij moeten het kunnen bewijzen óók.

— Natuurlijk, Charles, zei Raffles, nadat hij even peinzend naar de vlammeende houtblokken in de haard had gekeken. Laat eens zien... het is vandaag maandag, dus hebben we nog vier dagen de tijd.

Brand keek zijn vriend een weinig verwonderd aan.

— Nog vier dagen de tijd herhaalde hij. Wat bedoel je daarmee? Wil je in vier dagen naar Afrika?

Raffles begon te lachen.

— Dat niet Charles, zei hij, ofschoon dat niet onmogelijk zou zijn als we met onze vliegmachine De Duivel der Lucht

zouden gaan, maar ik geloof dat we er beter aan zullen doen niet met de vlieg-machine te gaan, maar per boot.

Dat alles is echter nog van later zorg. Wat ik zei van die vier dagen, die we nog voor ons hebben, daarmede bedoel ik alleen, dat we in die tijd naar Brussel kunnen gaan en weer terug zijn voor vrijdag.

— Voor vrijdag? Moet je dan weer voor vrijdag thuis zijn? Heb je een afspraak?

— Maar Charles, zei Raffles, terwijl hij op de tweede, grote, witte enveloppe wees, waar zitten vandaag je hersens?

Brand keek naar de kaart, welke in die enveloppe zat, las deze en zei:

— Ben je dan van plan naar de partij van Mr Sulvan te gaan, Edward? Waarom, als ik vragen mag?

— Wel, amice, luidde het antwoord, je weet toch net zo goed als ik, dat die Sulvan een der grootste diamantmijnbezitters is van de gehele wereld.

— Neem je daardoor niet wat te veel hooi op je vork, Edward? vroeg Brand. Ik denk, dat we voorlopig aan die directeur van de Koloniale Vereniging onze handen wel vol zullen hebben.

— Als dat het geval is, zei Raffles, dan zal het toch niet schaden. We kunnen laten schieten wat ons het minste geschikt lijkt en kan het wel tegelijk, nu dan is dat meegenomen. Je moet niet vergeten, dat de claims van Sulvan, die tussen haakjes een grote schurk is, en de eigendommen van de Koloniale Vereniging dicht bij elkaar liggen. Het kan dus misschien best gecombineerd worden.

— Het is mogelijk, antwoordde Brand; wil ik dat telegram dan maar verzenden?

— Goed, zei Raffles. Je kunt het ook telefonisch opgeven, dat is makkelijker.

— Dat is zo, maar ik moet toch even wat bespreken met onze boekhandelaar over verschillende tijdschriften en ik ben vandaag nog niet uit geweest, dus ga ik het maar liever zelf wegbrengen. Heb je soms nog iets?

— Neen Charles, anders niets. Denk

er om, dat we vanmiddag in de Windsorclub dineren. Ik heb nu nog wat te doen in het laboratorium. Kom me tegen een uur of vijf halen, dan gaan we samen naar de Victoriastreet.

— Allright, riep Brand, terwijl hij zijn papperassen bij elkaar raapte, ze op een hoopje legde en de kamer uitging.

Raffles verdween nu ook, om naar zijn ondergronds atelier te gaan en wel dra heerste er stilte in het ledige vertrek.

In het gehele huis werd een tijdlang geen geluid vernomen tot tegen een uur of vier de elektrische bel overging.

Gaston, Raffles' vertrouwde bediende, kwam uit lagere regionen opgedoken en nam, toen hij de straatdeur had geopend uit de handen van een telegrambesteller de bekende groene enveloppe aan. Onmiddellijk hierna begaf hij zich naar het tuinhuis, waar hij in een daarvoor bestemde gleuf het telegram wierp, dat een paar seconden later in het laboratorium, waar Raffles werkte, terecht kwam.

Wederom een uur verliep, dat de stilte in huis niet werd verstoord. Maar klokslag vijf uur kwam Brand thuis en begaf zich naar het tuinhuis, om zijn vriend te halen.

Dat ging nog zo eenvoudig niet.

Eerst moest hij, nadat hij de buitendeur van het tuinhuis gesloten had, door op een knop te drukken, welke in een kastje alleen voor ingewijden te vinden was, een geheim luik laten werken. Dat luik bevond zich midden in de vloer en door het drukken op de knop, zag men plotseling een der grote hardstenen tegels, die de vloer bedekten, een eindje omhoog gaan om vervolgens om een onzichtbare as draaien.

Hierdoor kwam een vierkante opening vrij, waaronder de eerste treden van een stalen laddertje zichtbaar werden.

Brand daalde dit laddertje af en kwam nu in een ruimte, waar hij wederom op een knop drukte en aldus een rood lichtje deed ontgloeien. Vervolgens drukte hij weer op een andere knop en het luik boven zijn hoofd sloot

zich op dezelfde wijze als het zich geopend had.

Intussen doofde het rode lichtje eensklaps uit, om plaats te maken voor een groen lichtje, terwijl tegelijkertijd een zware met ijzer beslagen deur onhoorbaar openging.

Op de drempel stond Raffles, gekleed in een lange witte jas, niet ongelijk aan de operatie-jassen, die de dokters dragen.

Raffles veegde zijn handen af aan een handdoek, die aan een rek, dat aan de muur bevestigd was, hing en zei lachend:

— Kom je me halen, Charles? Het is tijd, hé? De klok en mijn maag zeggen het. Maar we zullen eerst nog even een kop thee gaan drinken.

Een paar minuten later bevonden de twee vrienden zich weer in de bibliotheek, waar hun weldra op een dienblad een kop thee door Gaston werd gebracht.

Daarna wierp Raffles zijn vriend het zoëven ontvangen telegram toe, met de woorden:

— Kijk eens Charles, een uur geleden ontvangen. Ze laten er daar geen gras over groeien.

Brand opende het telegram en zei:

— Je hebt gelijk. Ze laten de zaak niet koud worden. En lezend vervolgde hij:

— Kantoortijd: elke werkdag tussen negen en vier uur. Veel aanvraag. Geld meebrengen. Koloniale Vereniging Ebenhaezer, Boulevard Anspach, 347, Brussel.

Geld meebrengen, natuurlijk. Ik zou alleen wel eens willen weten waarom ze er de naam Ebenhaezer aan hebben gegeven?

— Wel, dat is heel eenvoudig, naar het mij voorkomt. Zoals je weet betekent Ebenhaezer, Steen der Hulpe. Ze willen er dus mee te kennen geven, dat hetgeen zij aanstaande deelnemers aanbieden een soort plechtanker is. Verder is het woord Ebenhaezer veel in gebruik bij christelijke verenigingen. Door het te gebruiken geven zij aan hun werk een religieus tintje, hetgeen trouwens ook uit de circulaire blijkt. Je

weet, evenals ik, dat je altijd die mensen, die zo met christelijke woorden en gevoelens schermen, moet wantrouwen. Dat is gewoonlijk niet in de haak.

Brand zweeg en dronk van zijn thee, waarna zij naar hun respectievelijke kamers gingen om zich voor het diner, dat in Engeland altijd een soort officiële plechtigheid is, te kleden.

Als men een paar uur later een kijkje kon nemen in de grote, helder verlichte en fraai gestoffeerde eetzaal van de Windsorclub, dan zou men nog juist kunnen waarnemen hoe de twee vrienden van hun tafeltje opstaan om zich naar de biljartzaal te begeven.

Alsof hun geen vermoeiende reis naar België te wachten stond, zo geanimeerd begonnen beiden hun spel en nadat Raffles zijn eerste carambole had gemaakt, vroeg Brand:

— Hoe laat vertrekken we, Edward?

— Vanavond, elf uur vijfenveertig, luidde het antwoord. Dan zijn we morgenochtend in Antwerpen en een paar uur later te Brussel. We hebben dan woensdag de gehele dag voor ons, kunnen donderdag terugkeren en zijn vrijdagavond bij Sulvan.

Brand was niet erg op stoot, miste een bal en vroeg:

— Zouden we nu maar niet naar huis gaan? Het is nu zeven uur en...

— Carambole. Mooie bal, hé Charles? Daar heb ik me juist een paar dagen geleden in geoefend. Dat zal jij ook moeten doen, wil je een goed partner blijven. Kijk de ballen liggen prachtig voor een trekstoot. Jij, Charles. O ja, je had het over vertrekken. Niet nodig, amice. Ik heb met Henderson afgesproken, dat hij ons om tien uur met de auto komt halen. Hij zal in die tijd de koffers pakken. We gaan dan even naar huis om ons te verkleeden, rijden naar het station en zijn dan nog juist bijtijds voor de trein van elf uur vijfenveertig.

Onder dergelijke gesprekken en een geanimeerd spel verliep de avond en toen het bij tien was, gingen beiden naar de vestibule, trokken daar hun jassen aan, want de avond was kil en gingen de stoep af, om voor het trot-

toir hun auto te vinden met Henderson aan het stuur, die de auto handig en snel door de straten stuurde en de twee vrienden thuis bracht.

* * *

De Koloniale Vereniging te Brussel was gevestigd op de Boulevard Ans-pach in een groot, uit zandsteen opgetrokken gebouw, bij de hoofdingang waarvan twee vergulde olifanten in natuurlijke grootte waren uitgebeiteld, als om daar de wacht te houden.

Het was tegen de middag van de volgende dag, toen Raffles en Brand, in eenvoudige kleren gestoken, het gebouw binnentraden. Zij hadden zich voortreffelijk vermomd en zagen er uit als lieden uit de kleine burgerstand.

Toen zij de vestibule binnentraden, werden zij opgewacht door een portier in een blauwe uniform en een rood vest met koperen knopen, dat vanwege 's mans dikke buik voortreffelijk uitkwam. Het was alsof men eerst het vest zag en daarna de man, die het aan had.

Zij moesten wel een uur wachten eer het vest hen door een reeks kantoorlokalen naar de particuliere werkkamer van de directeur bracht.

Raffles nam de man met een snelle, scherpe blik op, toen hij het fraai ingerichte vertrek binnentrad.

Hij zag voor zich een klein, gezet persoon met slappe, maar brutale ge-laatsstreken, met dikke lippen. De grote haviksnus echter getuigde van wilskracht en een eigenaardige trek om de mond duidde sluwheid aan.

Door een gouden bril keek de man naar de binnentredenden met halfgesloten ogen.

Een welwillend glimlachje speelde om zijn mond. Met een beschermende hand-beweging begroette hij de beide mannen, wees op twee stoelen naast zijn schrijftafel en zei:

— Komt dichterbij, waarde vrienden en neemt plaats.

Raffles moest in zich zelf lachen om de zalvende toon, welke de directeur aansloeg.

— Gij komt waarschijnlijk, vervolgde hij, inzake onze nieuwe kolonie en gij wenst zeker mee te doen aan de uit-

breiding der cultuur aldaar. Een hoogstaand en groots werk, waarde vrienden, dat gij voorstaat.

Er is niets schoners, dan de zegen der cultuur onder de onbeschaafde zwarte volkeren te verbreiden.

Het is een werk van menslievendheid, dat, terwijl gij het steunt, zichzelf op prachtige wijze loont. Elk pond sterling, dat gij besteedt voor dit doeleinde, vermenigvuldigt zich en brengt u minstens honderd procent winst op.

— Mag ik u een paar vragen stellen? vroeg Raffles.

— Natuurlijk, waarde vriend, luidde het antwoord.

— Fijn heerschap, dacht Brand; als de vent eens wist, met wie hij te doen had. Ik ben nieuwsgierig, hoe die twee het samen zullen klaarspelen.

— Ik zou gaarne van u willen weten, aldus ging Raffles voort, waar de te stichten kolonie is gelegen? Ik kon dat uit het prospectus niet opmaken.

— Dat zal ik u zeggen, waarde vriend, zei de directeur; het ligt tussen Benguela en Danamara en belooft een zeer vruchtbaar land te zullen worden.

— Is het vroeger al eens in cultuur gebracht, mijnheer? vroeg Raffles.

— Nog nooit, waarde vriend; het is ongerepte grond.

— En wat zijn de voorwaarden? vroeg Raffles ten slotte.

— Die zijn heel eenvoudig, antwoordde de directeur. Wij verkopen u vijf bunders land in onze kolonie voor vijftig pond sterling; de plek kunt gij zelf uitkiezen. Het is een belachelijk lage prijs voor deze vruchtbare bodem.

Hoeveel bunders land wenst gij, waarde vriend?

— Voorlopig vijftig bunders, antwoordde Raffles.

Hij zei het op onverschillige toon, maar keek tussen zijn half gesloten ogen strak naar de man tegenover hem, die een beweging van verrassing niet kon bedwingen.

Ongetwijfeld zag deze in de twee eenvoudige mannen een paar melkkoe-tjes, die hij eens heerlijk kon plunderen door hen een rad voor de ogen te draaien. Hij had echter wel zoveel te-

genwoordigheid van geest, dat hij zich direct weer meester was en zonder te laten blijken, dat hij het stuk grond eigenlijk veel te groot vond om mee te beginnen, zei hij:

— Hebt gij het geld bij u, dan kunnen wij dadelijk het verkoopcontract laten opmaken.

— Ik kan u dadelijk betalen, zei Raffles.

— De zegen van de Allerhoogste zal uw schreden leiden. Ik houd veel van mensen zoals gij zijt, die een kort besluit nemen en zodoende het geluk, als het zich voordoet, niet laten glippen. De hemel zegene u.

— En jou moge hij bijstaan, dacht Brand in stilte.

— Welke zijn de verbindingsmiddelen naar de kolonie; ik bedoel: hoe en langs welke weg kunnen wij er komen? vroeg Raffles.

— Zeer eenvoudig, antwoordde de directeur. Elke veertien dagen zenden wij vanuit Antwerpen met onze agent op onze eigen stoomschepen de kolonisten naar Afrika en wel op onze eigen kosten.

Alle mogelijke gereedschappen, die gij voor de landbouw nodig hebt, ook het vee, dat gij wenst aan te schaffen, kunt gij bij ons agentschap in Kilambayo, zo heet onze havenplaats aan de Afrikaanse kust, voor billijke prijzen kopen.

— Best, zei Raffles, want ik had mij al afgevraagd, op welke wijze ik voor mijn nederzetting het benodigde materiaal naar Afrika zou kunnen overbrengen.

— Wij zorgen op alle mogelijke manieren voor onze kolonisten, luidde het antwoord, en gij krijgt alles van ons: vrije overtocht, en het land bijna voor niets. Ik zorg als een vader voor onze kolonisten.

— Dat zal wel waar zijn, dacht Brand.

De directeur drukte nu op de knop van een elektrische bel. Het vest kwam binnen en bleef met een buiging bij de deur staan.

— Monsieur Fricadel, aldus sprak de directeur hem aan, wees zo goed en

breng deze twee jonge, nieuwe vrienden van onze kolonie naar de wachtkamer en zeg aan monsieur Leboeuf, dat Mr Webster uit Londen vijftig bunders land wenst te kopen. Laat hij het verkoopcontract in orde maken en verder voor het overige zorgen.

Hierop vervolgde hij, zich tot Raffles wendend:

— Ziet gij, waarde vriend, twintig jaar geleden begon ik mijn loopbaan als arm zendeling in Afrika.

In dit wonderland schenkt de hemel zijn allerbeste zegen aan de armsten zijner kinderen. Gij ziet, tot welke invloedrijke en machtige positie ik mij heb opgewerkt.

Door slechts luttele ponden sterling te besteden kunt gij u daar thans ook naartoe begeven en als dan de zegen van die ponden sterling... ik wil zeggen... de zegen des hemels op u nederdaalt, dan zult gij het even ver brengen als ik.

Hij stak Raffles nu zijn vlezig hand toe en zag er uit, alsof hij, evenals de paus, een handkus verwachtte.

Daarop verlieten de nieuwbakken kolonisten de werkkamer van de directeur.

Toen Raffles en Brand eindelijk weer op straat stonden en de deur achter hen dicht gevallen was en zij dus niet konden zien wat er in de zitkamer van Van Myendorp, aldus heette de directeur, gebeurde, kwam een der vrouwelijke kantoorbedienden, een aardig jong meisje, aandragen met een blad, waarop een karaf cognac stond, een glas inschonk en dat haar patroon presenteerde.

Alsof hij dit met zijn geestesoog gezien had, ging Raffles, zonder verder één woord te spreken een groot café, dat op enige afstand van het kantoor was gelegen, binnen, liep naar het buffet en bestelde twee grote glazen cognac, een voor hem zelf en een voor zijn vriend. Het zijne goot hij in één teug naar binnen en zei toen, een diepe zucht slakend:

— Ik ben alleen nieuwsgierig, welke dingen wij in Kilambayo zullen beleven.

— Het zal ons aan niets ontbreken,

vervolgde hij glimlachend, terwijl hij de stem van de directeur nabootste.

De hemel zal ons zijn allerbeste zegen schenken en...

— Hou op, Edward, riep Brand uit, anders hebben we nog een heel vat

cognac nodig om die bedorven smaak in onze mond weg te spoelen. Ik stel voor om vanavond naar de Cirque Royale te gaan, daar wordt een leuke operette gegeven en ik vind dat wij wel enige ontspanning hebben verdiend.

HOOFDSTUK II

IN HET BELOOFDE LAND

Veertien dagen na het bezoek aan Brussel traden Raffles en Brand te Antwerpen bij de agent der Belgische koloniale vereniging binnen, gereed om naar Afrika te vertrekken.

Eerst was Raffles van plan geweest om met zijn eigen motorboot De Zeemeeuw naar Afrika te gaan, zodat dan het reisje niet langer zou hebben geduurd dan een dag of veertien, maar bij nader inzien was hij hierop teruggekomen om reden dat er voor hem dan heel weinig kans zou bestaan de misdadige opzet der maatschappij te ontmaskeren. Men zou hem dan natuurlijk hebben aangezien voor hetgeen hij was, namelijk een rijk man, hetgeen een beletsel was geweest, om in de bedoelingen van de Vereniging een juist inzicht te krijgen.

Na rijp beraad met Brand, had hij daarom besloten het er eens op te wagen en gewoon mee te gaan met een der schepen van de Vereniging, teneinde van alles op de hoogte te komen.

Hij had echter wel de nodige instructies achtergelaten aan James Henderson, die tot taak had De Zeemeeuw ten allen tijde voor vertrek gereed te houden, met de nodige vloeibare brandstof en proviand aan boord. Op het eerste telegram zou hij dan kunnen vertrekken om op een afgesproken plaats de twee vrienden af te halen.

Ook had Raffles voor alle zekerheid een groot bedrag aan geld bij zich gestoken, daar hij wel dacht, dat hij daar aan binnenkort behoefte zou kunnen hebben.

Met een portefeuille vol banknoten, maar overigens zo eenvoudig gekleed

als een landverhuizer behoort te zijn, stond hij thans met zijn vriend te wachten op nadere inlichtingen.

Zij werden weldra naar een houten loods geleid, die op een der kaden van de haven stond.

Hierin bevonden zich reeds een aantal gezinnen en alleen reizende kolonisten, in het geheel ongeveer veertig personen, die allen de hemelse zegen deelachtig moesten worden, hun door de directeur der Koloniale Vereniging voorgespiegeld. Zij wachtten reeds twee dagen op het vertrek van de stoomboot.

De agent had hen hier in deze loods, waar het verbazend vies en vuil was en stonk, onder dak gebracht.

Op onzindelijke strozakken, oopengeperst als een kist gerookte sprout, zelfs zonder de geslachten afzonderlijk te houden, moesten de kolonisten hier huizen.

De agent had gezegd, dat de boot eerst de volgende dag zou vertrekken en bood ook Raffles en Brand hier onderdak aan.

— Wij zijn er steeds op bedacht om voor het welzijn onzer kolonisten te zorgen, zei de agent. Gij behoeft voor het verblijf in deze loods slechts één gulden per dag te betalen, terwijl men in het kleinste hotel nog het dubbele van dat bedrag verlangt.

— Ik dank u zeer voor uw bemoeiingen, waar het mijn persoon betreft, zei de Grote Onbekende, terwijl hij zijn tanden op elkaar zette.

Ik ben gewend om mij tegenover iedereen erkentelijk te tonen, die mij van goede raad dient en daarom ben

ik zo vrij om voor de brutaliteit waarmee gij mij een varkensstal als verblijfplaats aanbiedt, de hemelse zegen voor u in te roepen.

Voor de agent wist, wat er met hem gebeurde, had Raffles hem een klap op zijn schijnheilig gezicht gegeven en zonder zich verder te bekommeren om de man, die op een zijner spierwitte wangen een grote, rode plek had als bewijs, dat de klap van Raffles goed aangekomen was, verlieten de twee vrienden het terrein, waarop de loods stond, om een fatsoenlijk hotel op te zoeken.

De volgende dag om twee uur lag de stoomboot voor het vertrek gereed.

— Een drijvende doodbuis, fluisterde Lord Lister tot zijn vriend, toen zij het oude vaartuig bestegen.

— Men zou bang zijn, aan boord van dit wrak Het Kanaal over te steken, hoeveel te meer dus voor een reis naar Afrika. Maar ter wille van het goede doel zullen wij het kalmpjes wagen en ons aan deze halfvergane planken toevertrouwen.

Toen zij aan boord kwamen was de eerste, die zij zagen, de de vorige dag door Raffles afgetuigde agent. Hij deed alsof hij de man niet zag, maar deze begaf zich uit wraak voor de hem aangedane belediging naar de kapitein met wie hij geruime tijd sprak.

Het resultaat van dat gesprek was, dat Raffles en zijn vriend een ellendig hok als verblijfplaats gedurende de reis werd aangewezen.

Lord Lister keek met een spottend glimlachje in het hok rond en amuseerde zich om Brand, die mompelde:

— Zeg, ik wil nog liever elke dag in Londen ruzie hebben en vechten met hoofdinspecteur Baxter en door hem worden nagezet, dan in deze armzalige muizenval naar Afrika varen.

— Er zal voor je niets anders overblijven dan de reis mee te maken, want de boot is al op weg, zei zijn vriend glimlachend, terwijl zij zich samen naar het dek begaven.

De kust was intussen reeds uit het gezicht verdwenen en de boot bevond zich in volle zee. Nauwelijks was het

tweetal enige ogenblikken boven of de tensbel luidde.

In een laag, onzindelijk vertrek zaten de kolonisten aan houten tafels, waarop kommen zogenaamde soep stonden en beproefden dat slecht riekend, vloeibaar gerecht, dat hun door de matrozen werd gebracht, naar binnen te werken.

Toen een matroos Raffles een dergelijke kom aanbood, zei deze:

— Luister eens, boy, hier is vijf shilling, die je kunt verdienen, als je mij het genoegen doet, in mijn plaats deze portie soep op te eten, maar hier, voor mijn ogen.

De matroos wist niet, wat hij daarop moest antwoorden. De vijf shilling had hij natuurlijk graag gehad, maar de inhoud van de tinnen kom...

Alle aanwezige passagiers, die met een vies gezicht het goedje zaten op te lepelen, keken met grote ogen naar de vreemdeling, die niet de minste vrees scheen te koesteren. Zij begrepen dat niet, de arme mensen, zij voelden dat zij met handen en voeten aan de maatschappij waren overgeleverd en hadden te gehoorzamen.

Raffles zag dat en besloot die mensen een goed voorbeeld te geven, dat zij op hem konden vertrouwen.

— Kom, zei hij, terwijl hij de matroos aankeek. Wil je die vijf shilling niet verdienen?

— Neen, mijnheer, dank u wel, antwoordde de man na enige minuten, terwijl hij zich achter het oor krabde, voor vijf shilling kunt gij dat niet van mij verlangen. Aan dat eten bederf ik voor twee dagen mijn maag.

— Goed, zei Raffles, ik houd van een eerlijk antwoord. Hier heb je de beloofde vijf shilling en ga nu heen, om de kapitein het bocht, dat hierin is, over zijn hoofd leeg te gieten.

— Mijnheer, fluisterde de matroos angstig rondkijkende, laat de baas u maar niet horen, hij zou u aan een ketting leggen.

Raffles lachte eens en gaf Brand een teken om op te staan. Toen gaf hij de matroos te kennen, dat hij hen voor moest gaan naar de kajuit, waar de

bemannings het middagmaal gebruikte.

— Hier ruikt het beter, zei hij tot Brand, die hongerig de lucht van het een of ander gebrad opsnoot.

— Gebraden varkensvlees, riep Raffles lachend uit. Kom, nu gaan wij ook eens kijken, wat de heren officieren eten.

Zonder dat een der matrozen hen tegen durfde te houden, ging hij met zijn vriend verder naar de kleinere eetzaal, waar aan de kapiteinstafel de officieren en enige beambten der Maatschappij zaten, die door de hofmeester werden bediend.

De kapitein en de officieren keken vol verbazing naar Raffles en Brand, die zonder te vragen aan de tafel plaats namen.

— Ik en mijn vriend wensen bediend te worden, beval Raffles kortaf.

— Voor den duivel, brulde de kapitein, je vreten staat beneden, maak dat je wegkomt.

Raffles stond op, ging naar de kapitein toe, keek hem met een scherpe, doordringende blik aan en zei:

— Gij vergist u, kapitein, want de matrozen zelf zijn niet in staat, om, zelfs voor vijf shilling, dat vreten naar binnen te werken. Zij wagen er hun maag niet aan.

Ik verlang van u, dat gij mij en mijn reisgezellen schotels zult laten voorzetten, die geschikt zijn om gegeten te worden door mensen en geen bocht, dat zelfs de honden niet lusten.

Mocht gij dat niet willen doen, dan hebt gij de gevolgen af te wachten.

De kapitein keek de vermetele passagier met grote ogen verbaasd aan.

Iets dergelijks was hem nog nooit overkomen.

— Vervloekt, brulde hij, wat valt je in, om mij, hier aan boord van mijn schip, de wetten te willen voorschrijven.

Hier ben ik, na God, heer en meester en ik heb alleen te bevelen, wat gegeten moet worden.

— Ongetwijfeld, kapitein, zei Raffles bedaard, dat is de term. Naast God, meester op uw schip, maar ik zou die naam niet ijdel gebruiken, want zoals gij heel goed weet, bestaan er ook on-

geschreven wetten en een daarvan is, dat gij u ook behoorlijk moet gedragen. En als gij zulk onverteerbaar eten voorschrijft, dan brandmerk ik dat als een onmenselijke daad. Ziet gij dat niet in, of wilt gij dat niet inzien, dan zal ik mijn maatregelen weten te nemen. Zodra ik daartoe in de gelegenheid ben, zal ik de Engelse consul van uw gedrag in kennis stellen.

De bedreigingen met de Engelse consul maakten indruk.

Tot dusverre waren als kolonisten slechts Polen, Russen en Spanjaarden vervoerd; Engelsen waren nog niet naar de kolonie verhuisd.

Raffles en Brand waren de eerste onderdanen van het Britse Rijk, die de kapitein naar het andere werelddeel moest overbrengen en hij begreep, dat deze twee hem in moeilijkheden zouden kunnen brengen.

— Het is goed, mompelde hij, ik zal opdracht geven aan de hofmeester, dat voor u en uw vriend andere gerechten moeten worden opgediend.

— Neen, antwoordde Raffles, niet alleen voor mij en mijn vriend, maar ook voor mijn reisgenoten; onthoud dat goed.

Verder neem ik aan, dat gij van de maatschappij niet meer dan een vast bedrag ontvangt voor het eten der landverhuizers, zodat gij niet in staat zult zijn, daarvan mij en mijn reisgenoten beter voedsel voor te zetten, en daarom ben ik bereid u honderd pond sterling te geven. Ik geloof wel, dat dit bedrag voldoende zal zijn om alle meerder onkosten te bestrijden.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en wierp enige banknoten op tafel.

Met open mond staarden zowel de kapitein als de officieren en de overige aanzittenden Raffles aan. De kapitein had zeer goed gezien, dat de portefeuille van Raffles nog meer geld bevatte en dacht er het zijne van. Hij begreep, dat er iets achter stak, waarvan hij de volle draagwijdte nog niet begreep, maar dat hem in ieder geval tot voorzichtigheid noopte. Dat Raffles en zijn vriend geen gewone landverhuizers waren, dat stond

bij hem vast.

Hij veranderde daarom dan ook onmiddellijk van tactiek.

— Is het eten dan werkelijk zo slecht? vroeg de kapitein nu op zeer beleefde toon.

— Overtuig er u zelf van, zei Raffles.

De kapitein liet door een der matrozen een schaal met het door Raffles afgekeurde eten brengen. Toen dit voor hem op tafel stond, zei Raffles:

— Ik wil wedden om twee flessen champagne, dat gij mij niet kunt vertellen, waaruit die soep bestaat.

Het kunnen evengoed afgekookte zellen zijn als houtspaanders of laarzenzolen. Blijkbaar bevinden zich de gezamenlijke overblijfselen van de haringen, die de bemanning misschien gisteren heeft gegeten, als heerlijke aanvulling in de soep.

Misschien zijn gekookte haringkoppen een bijzondere lekkernij in België.

De kapitein, die aan de lucht van de soep al genoeg had, riep een matroos toe:

— Breng de kok bij mij.

Toen deze verscheen, nam de kapitein de schotel soep op, goot de inhoud over het hoofd van de kok en riep hem toe:

— Vervloekte kerel, je schijnt het geld, dat men je gegeven heeft om levensmiddelen in te kopen, voor jezelf te hebben gebruikt. Ga dadelijk naar de kombuis terug en maak voor de passagiers gebraden varkensvlees, aardappelen en groenten gereed. En wee je gebeente, als ik nog één enkele klacht hoor.

De kok, die totaal onschuldig was, durfde geen antwoord geven en ging heen.

Vanaf dat ogenblik af kregen allen beter eten.

De medereizigers van de Grote Onbekende vermoedden onmiddellijk, dat de persoon, die een wijziging had gebracht in de opgediende gerechten, niemand anders was dan Mr Webster, alias John Raffles.

De welwillendheid van de kapitein ging intussen nog verder.

Hij had een dekhut voor Raffles en Brand laten inrichten en beiden waren tevreden. Zij zouden zich zelfs zeer behaaglijk hebben gevoeld als zij het bewustzijn niet hadden gehad, zich aan boord van een zogenaamde drijvende doodbuis te bevinden, die als een volgezogen spons elk ogenblik met man en muis naar de bodem der zee kon verdwijnen.

Het geluk diende hun echter, want het was gedurende de hele reis goed weer. Na drie weken naderde de stoomboot in het vroege ochtenduur de plaats van bestemming.

Het was reeds gedurende enige dagen zeer warm geworden. De zon brandde aan een wolkenloze hemel, terwijl geen wolkje aan de horizon een verfrissende bui kwam aankondigen. Hoewel er weinig wind was, had men het aan boord in de open zee nog lekker fris, maar de reizigers konden zich al vast gewennen aan het denkbeeld, wat die warmte voor hen zou zijn, als zij voet aan land hadden gezet. Velen schenen heel slecht tegen die warmte te kunnen en klaagden nu reeds steen en been over de hitte.

Toen de uitkijk Land in zicht had gemeld, begaf Raffles zich naar het hoogste punt van het dek en keek door een sterke prismakijker naar de horizon.

Wat hij zag leek niet zeer aanmoedigend. De kust geleek veel op een door de zon verbrande gele streep, die zich in onafzienbare verlatenheid en vlakheid voor hem uitstreckte.

— Ik geef je honderd pond sterling, zei de Grote Onbekende tot Brand, als je mij daarginds ergens een groen plekje kunt aanwijzen, waar, zoals de directeur in zijn prospectus beweert, driemaal per jaar wordt geoogst.

Daar Kilambayo geen haven scheen te hebben, moest het schip op de rede blijven liggen, en moesten de passagiers met sloepen aan land worden gebracht.

Raffles bleef met Brand het laatste aan boord.

Voor zij in de sloep stapten, kwam de kapitein, met wie Raffles gedurende de reis nader bevriend was geworden

en die in zijn hart een weliswaar ruwe, maar toch goedhartige zeeman was, naar hem toe en klopte hem op de schouder.

— Wilt gij werkelijk aan land gaan, Mr Webster? vroeg hij.

— Natuurlijk, kapitein, waarom niet? antwoordde Raffles. Ik ben blij, dat ik dit oude wrak kan verlaten.

— Daar hebt gij gelijk in, moest de kapitein toegeven. De oude kast is voor mij ook geen al te prettig verblijf, maar als gij vierentwintig uur aan land zijt, in deze kust, die door God en de mensen is verlaten, dan zult gij hartelijk blij zijn, als gij uw voeten weer aan boord kunt zetten van deze krakende romp, om Afrika weer de rug te kunnen toekeren.

— Ik wil het toch proberen, zei Raffles, de grond kan toch niet overal in een dergelijke toestand zijn als hier aan de kust.

De kapitein lachte veelbetekenend en zei:

— Het is de tiende reis, die ik nu maak en telkenmale bracht ik een stuk of vijftig kolonisten naar deze havenplaats.

Geen enkele heb ik tot dusverre teruggezien. Joost mag weten, wat er van hen geworden is.

Raffles haalde de schouders op, alsof hij zeggen wilde, dat hij, nu hij eenmaal in het schuitje zat, dus ook mee moest varen. Hij drukte de kapitein de hand en begaf zich langs de valreep in de sloep.

Het was reeds middag, toen de Grote Onbekende en zijn vriend de Afrikaanse bodem betraden.

De nederzetting Kilambayo bleek te bestaan uit enige barakken van gegolfd plaatijzer en een dozijn vuile, verwaarloosde hutten.

Raffles richtte zijn schreden naar een der eersten, waarop de vlag van de koloniale vereniging was gehesen en waarop het opschrift stond:

Hotel der Koloniale Vereniging.

Daaronder was een klein bord gespijkerd, dat nog vermeldde:

Billijk verblijf voor alle reizigers.

Het meubilair van dit verblijf be-

stond uit tonnen en ledige kisten, waarover een dikke negerin de scepter zwaalde.

Toen Raffles en Brand binnentraden begroette zij de twee vrienden met een glimlach, waarna zij, zonder daartoe een opdracht af te wachten, twee glazen jenever inschonk.

Raffles gaf haar te kennen, dat hij daarvan geen gebruik wenste te maken en haar verbazing steeg ten top, toen hij over het huren van een kamer sprak.

— Kamer, sir? Weet niet wat kamer is.

Raffles en Brand schoten onwillekeurig in een lach bij de gedachte, dat een kamer iets onbekends zou zijn, maar slaagden er ten slotte toch in de negerin duidelijk te maken, wat hij met een kamer bedoelde.

Maar nu schudde het dikke mens gedeceideerd het hoofd.

— Hebben niet kamer, sir. Slapen allemaal in hangmatten. Kosten vijf gulden per dag, voegde zij er nog aan toe.

Nu moesten Raffles en Brand toch hartelijk lachen.

Vanuit het zogenaamde hotel begaf Raffles zich naar de agent van de maatschappij.

Maar Raffles vond hem niet.

Alleen een kleurling, de zoon van een blanke en een negerin, vroeg Raffles, wat deze wenste.

— Ik wil landbouwwerktuigen en vee kopen. Men vertelde mij in Brussel, dat ik dit hier allemaal zou kunnen krijgen.

De kleurling staarde Raffles aan alsof deze krankzinnig was.

Hij had zijn hele leven nog nooit van landbouwwerktuigen of vee horen spreken.

Hieruit bleek dus, dat de directeur der maatschappij met de zegen des hemels in zijn mond schandelijk had gelogen.

Raffles dacht na, wat hem nu te doen stond.

Na een poos stond Raffles plotseling op en hief het hoofd op.

— Charles, zei hij, er moet hier iets gedaan worden, dat de mensen, die mis-

leid en hierheen gekomen zijn, zal reddend. Wil je mij daarbij helpen?

Brand knikte zwijgend met het hoofd.

Op enige afstand van hen waren kolonisten bezig, van kisten en dekens een primitief nachtverblijf in elkaar te zetten.

Niet alleen vrouwen en kinderen, jammerden en klaagden; zelfs de mannen zagen in, dat zij in een wanhopige toestand verkeerden.

— Wat ga je doen, Edward? vroeg Brand, toen hij zo goed en kwaad het ging een soort hut in elkaar had getimmerd. Ik dacht, dat je van plan was met de boot terug te gaan of in elk geval hier niet te blijven. Wat moeten we in 's hemelsnaam hier doen?

Raffles fluisterde Brand enige woorden toe, waarna deze het hoofd schudde alsof hij hetgeen zijn vriend hem mededeelde maar half goed vond.

Tegen de avond gelukte het Raffles eindelijk, een oude, doorlopend beschonken Portugees, te spreken te krijgen.

Met veel moeite kon hij zich tegenover de stomdronken kerel verstaanbaar maken en een paard van hem kopen.

De volgende dag begaf Raffles zich naar het kamp der kolonisten, riep hen bijeen en sprak hen toe.

— Ik hoop, dat gij allen hebt begrepen dat men ons op schandelijke wijze heeft bedrogen.

Op twee dagreizen van hier bevindt zich land, dat voor bebouwing geschikt is, doch dat noch aan ons, noch aan enige Europeaan toebehoort. Alleen als wij over goede werktuigen zouden beschikken, kan daar een bos gerooid worden en de grond voor bebouwing geschikt gemaakt worden.

Om te zien ervan te redden wat er van te redden valt, heb ik u een voorstel te doen.

Ik koop het land, dat gij meende te bezitten van u en neem enige mannen als arbeiders met mij mee. Dezen moeten mij gedurende een paar dagen op een onderzoekingstocht vergezellen en later breng ik u allen naar Europa terug.

Allen, die al lang hadden begrepen,

dat zij schandelijk misleid waren, juichten Raffles dankbaar toe.

Brand echter meende deze keer werkelijk, dat zijn vriend te voorbarig was.

— Wat wil je hier in deze door God verlaten streek uitvoeren? vroeg hij. Je hebt immers zelf van de kapitein gehoord, dat, zover de kolonie zich uitstrekt, niets te vinden is dan stenen en zand.

Lord Lister begon te lachen, maar antwoordde niet.

De volgende ochtend begaf hij zich in zuidelijke richting op weg met een kleine karavaan van kolonisten en vergezeld door enige negers, die water en eetwaren droegen.

Twee dagen lang bleef hij, tot grote verbazing der beampten van de kolonie, met zijn kleine karavaan weg uit Kilambayo.

Wat hij vond, was precies, zoals hij zich het had voorgesteld.

Een brandend hete steenbodem en woest land, dat was de vruchtbare grond, die door de directeur der Koloniale Vereniging zozeer was opgehemeld.

Men moest ver het binnenland in, om geheel afgesloten en zonder een enkele verbinding met de kust, land te vinden, dat voor de akkerbouw geschikt was.

Dit grondgebied behoorde echter niet aan de kolonie.

Negerstammen waren de eigenaars ervan en door hun bijlen en zwaarden waren de kolonisten, die tot dusverre steeds door de beampten der Vereniging daarheen waren gebracht, gedood.

Deze gewetenloze schurken deelden dan de eigendommen en bezittingen der arme slachtoffers met de opperhoofden der negers, aan wie zij de Europeanen hadden overgeleverd.

Raffles vond op zijn onderzoekings-tocht de beenderen van de vermoorden in het zand liggen.

Drie dagen later maakte het schip zich gereed voor de terugreis naar Europa, nadat eerst enige goederen, ivoor en rubber, waren ingeladen en de nodige kolenvoorraad was aangevuld.

Raffles, die na zijn terugkeer de kolonisten vertelde wat hij op zijn tocht gezien en gehoord had, moedigde hen

aan geduld te tonen en zich zo goed mogelijk in het onvermijdelijke te schikken. Hij overtuigde zich er van, dat er nog voor geruime tijd voedsel in de kolonie aanwezig was en daar het bezit van kleren in deze warme streken niet zo heel nodig was, begreep hij, dat ze het nog wel enige tijd konden uithouden.

Toen zij hoorden, dat hij met het schip vertrok, baden en smeekten de meesten hem hen mee te nemen, vooral de vrouwen waren half radeloos van angst en verdriet, maar Raffles troostte hen zo goed hij kon en beloofde stellig te zullen terugkeren onder geheel andere omstandigheden.

Uitgeleide gedaan door de gehele kolonie begaven de twee vrienden zich in de sloep, die hen naar het wrakke schip terug zou brengen.

— Kapitein, ik neem passage voor mij en mijn vriend tot aan de eerste Spaanse havenplaats, zei Raffles toen hij de valreep op was.

De kapitein was oprecht verheugd.

— Ik ben blij, dat gij verstandig zijt geworden, zei hij. Waarlijk, het zou mij hebben gespeten, als gij zo dom waart

geweest om in deze zandwoestijn te blijven.

Na een reis van veertien dagen, gedurende welke tijd zij meermalen de dood voor ogen hadden, als de wind opstak en het wrakke schip in al zijn voegen kraakte, zette Raffles voet aan wal te Gibraltar.

Vandaar zond hij een telegram naar Henderson, met het resultaat, dat drie dagen daarna zijn jacht De Zeemeeuw de haven binnenvoer en de twee reizigers aan boord nam, om hen zo snel de schroeven maar draaien wilden, naar Engeland terug te brengen.

Binnen drie weken nadat zij het onherbergzame land nabij Kilambayo verlaten hadden, konden zij zich weer in hun gemakkelijke stoelen bij de haard in hun huis in de Cromwellstreet neervlijen.

Lang zouden zij echter niet van deze rust genieten. Raffles ging aanstonds aan het werk. Hij dicteerde Brand enige brieven, om dezen in zijn aanwezigheid op de schrijfmachine uit te werken en ging zelf met Henderson erop uit, daar hij een grote lijst had gemaakt van allerlei inkopen, die hij moest doen.

HOOFDSTUK III

DE STRONGROOM

Onder de brieven, die Brand te tikken had, bevond er zich ook een aan Mr Sulvan, de eigenaar van enige diamantmijnen, bij wie Raffles vlak voor zijn vertrek naar Afrika een thé dansant had bijgewoond.

De brief, die Brand had verzonden, behelsde een mededeling, dat zijn beste vriend pas uit Afrika terug was gekeerd en er verlangend naar was Mr Sulvan zijn opwachting te maken.

Nog diezelfde dag kwam antwoord, dat Mr Sulvan Lord Robert Melbourne, onder welke naam Raffles zich destijds bij hem had laten aandienen, heel gaarne diezelfde avond zou ontvangen.

Brand overhandigde Raffles, toen hij thuis kwam het antwoord en terwijl de

wee vrienden zich voor het diner, dat zij van plan waren in de Windsorclub te gaan gebruiken, kleedden, vroeg Brand wat hij bij Sulvan ging doen.

— Er is iets, dat mij in die man aantrekt, antwoordde Raffles met een knip-oogje, dat Brand goed scheen te begrijpen.

— Heb je wel eens gehoord over de gepantserde schatkamer van Sulvan? vroeg Raffles. Van de zogenaamde strongroom?

— Jawel, ik heb er weliswaar nooit over horen spreken, doch las er onlangs een uitvoerig artikel over in een of ander tijdschrift.

Uit dat artikel scheen ik te moeten opmaken, dat die strongroom net zo iets

was als een gepantserde kluis.

— Juist, antwoordde Raffles, alleen moet dat ding van Sulvan nog een beetje ingenieuzer in elkaar gezet zijn.

Ik wil mij daarvan eens gaan overtuigen en de strongroom van Sulvan met een bezoek vereren.

— Ik las in het tijdschrift, ging nu Brand voort, dat die zogenaamde strongroom van Sulvan een meesterstuk van moderne techniek moet zijn.

— Des te meer lust heb ik om mijn plan te gaan uitvoeren, zei Raffles.

— Een aantal ingenieurs zijn bij de zaak betrokken geweest, doch geen hunner is het gelukt, ondanks alle moderne hulpmiddelen, na twee dagen van inspanning meer dan een onmogelijk gering gedeelte van de pantserplaten los te werken.

— Je vergeet, Charles, dat ik geen ingenieur ben, maar Raffles. Ik hoop het met de strongroom in een paar uur klaar gespeeld te hebben.

— Alle mogelijke moderne ontplofingsmiddelen hebben zelfs geen uitwerking gehad op de harde pantserplaten, zei Brand.

— Weet je, amice, wat veel groter kracht bezit dan nitro glycerine, dynamiet of andere ontplofingsmiddelen?

Brand dacht enige ogenblikken na, doch schudde daarna ontkennend het hoofd en zei:

— Ik zou werkelijk geen middel weten, wat nog krachtiger werkt.

Raffles tikte even met zijn vinger tegen zijn voorhoofd en antwoordde:

— Hier in de hersens schuilt die kracht: het menselijk vernuft.

— Je hebt gelijk, zei Brand, door jouw hersens zijn dingen gedaan, waardoor de sterkste pantserplaten en de zwaarste sloten als was werden.

— Die kracht zal mij helpen om de strongroom van Sulvan te openen, zei Raffles.

Als ik er maar eerst voor sta, maar dat is juist, waar de moeilijkheid zit.

— Bedoel je daarmee, dat je niet bij de kluis kunt komen? vroeg Brand.

— Juist, antwoordde Raffles, toen ik er de vorige keer was, heb ik vergeefse moeite gedaan, om dat te weten te ko-

men. Volgens mijn ervaring, moet zo'n kluis zich in het sousterrain bevinden, maar toen ik onlangs bij hem was, heb ik geen sousterrain kunnen ontdekken. En daarom, ging Raffles voort, wil ik nog eens een poging wagen. Ik ga er vanavond heen en hoop het dan te weten te komen.

* * *

Mr Sulvan stond in Londen bekend als een der rijkste en aanzienlijkste ingezetenen.

Hij had zijn rijkdom te danken aan zijn diamantmijnen in Zuid Afrika, waarin enige jaren geleden de grootste diamant der wereld, de zogenaamde Cullinan, was gevonden.

Een jaar geleden was in verschillende kranten en tijdschriften de strongroom van de diamanthandelaar beschreven.

Gewapende pantserplaten van tien duim dikte vormden de wanden van het vertrek. Een netwerk van elektrische draden omgaf het geheel en alles, wat menselijk vernuft slechts had kunnen uitdenken, was ter beveiliging aangewend voor deze schatkamer, die juwelen van ongekende waarde bevatte.

— Ik moet te weten komen, waar zich de strongroom bevindt, het moge kosten wat het wil, zei Raffles toen hij met zijn vriend een half uur, nadat zij uitgegaan waren, zaten te dineren.

— Ik begrijp niet met welke bedoeling je die strongroom wilt ontdekken, zei Brand. Ik begrijp je trouwens in het geheel niet. Sinds twee dagen zijn wij uit Afrika terug, zonder iets anders bereikt te hebben, dan dat jij een groot stuk woeste grond hebt gekocht, dat van geen nut is.

Nu wil je ontdekken waar zich de strongroom van Sulvan bevindt, die hechter moet zijn dan de Tower.

— Je begrijpt het niet, amice. De diamanten, die ik wil hebben, zijn alleen te vinden bij Sulvan. Geen enkele handelaar zou ze mij kunnen leveren.

— Je spreekt in raadsels, zei Brand.

— In het geheel niet, Charles, zei Raffles. Je zult de oplossing gauw genoeg vernemen. Ik heb die diamanten nodig. En daarmee uit.

Dit was Raffles' laatste woord. Hij

stak een sigaret op, gaf zijn vriend de hand en ging heen.

Een uur later overhandigde de bediende van Sulvan deze een kaartje met de naam:

Lord Robert Melbourne

Enige minuten later trad Raffles de werkkamer van de diamanthandelaar binnen.

Hij had zich op meesterlijke wijze vermomd als een bejaard heer en wist door zijn beschaafd optreden, zowel de bedienden als Sulvan zelf, in de waan te brengen, dat hij de bekende Engelse edelman van die naam was.

— Het doel van mijn bezoek is in hoofdzaak om van u uit de eerste hand enige diamanten te kopen, zei de bezoeker.

— Het spijt mij, zei Sulvan, ik verkoop aan niemand uit de eerste hand. Dat is een voorwaarde, die ik met de Engelse juwelenhandelaars ben overeengekomen.

— Dat is jammer, zei Raffles, ik meende bij u iets buitengewoon te zullen krijgen. Met dit speciale doel ben ik naar u toegekomen.

— Het spijt mij, herhaalde de diamanthandelaar, ik moet als koopman trouw blijven aan mijn woord.

Raffles wilde opstaan, om na een bleefde groet de diamantkoning te verlaten, toen juist de oudste bediende binnentrad en zijn patroon iets meedeelde.

— Het is goed, antwoordde de diamanthandelaar, ik zal u de stenen dadelijk geven. Wacht een ogenblik.

— Ik houd veel van diamanten, zei Raffles, maar gij staat het mij zeker niet toe, dat ik uw schatten eens zou mogen bewonderen?

— Om u de waarheid te zeggen, zei Sulvan op beleefde toon, is het in strijd met mijn principes om iemand mijn diamanten te laten zien, maar daar ik u tot mijn spijt reeds een verzoek heb moeten weigeren, wil ik trachten dit goed te maken en u bij grote uitzondering toestaan, mij naar mijn strong-room te vergezellen.

Er zijn slechts weinig mensen in de

wereld, die ik een dergelijk verzoek inwillig, meende Sulvan nog te moeten zeggen.

— Des te meer stel ik de grote eer op prijs, zei Raffles. Ik heb enige maanden geleden een beschrijving gelezen van de fabelachtige rijkdommen, die uw schatkamer bevatten en ook over de veiligheidsmaatregelen, die gij hebt getroffen.

— Gij zijt goed ingelicht, zei Sulvan trots. Geen mens kan, behalve in mijn tegenwoordigheid, de schatkamer binnenkomen. Zelfs niet al was hij in het bezit van mijn sleutel, want ik zelf alleen ken het woord, waarop ik het slot heb gesteld.

— Pardon heren, waagde de nog altijd wachtende bediende het op te merken, onze klant wacht en hij verzocht mij, hem zo spoedig mogelijk het gevraagde te willen geven.

— Ja zeker, dadelijk, antwoordde de diamanthandelaar, terwijl hij opstond.

Sulvan ging nu naar de wand tegenover de schrijftafel en drukte op een knopje, dat naast een boekenkast was aangebracht.

Een onzichtbare machinerie werd door electrisch contact in werking gesteld en de muur draaide open.

Nu begreep Raffles hoe het kwam, dat hij de vorige keer niets van een kelder of een sousterrain had kunnen ontdekken. Zoals nu bleek was het sousterrain alleen te bereiken langs een geheime gang, waarvan het begin zich nu voor zijn ogen vertoonde.

Sulvan verzocht Raffles hem te willen volgen.

In de gang was het ijskoud.

De diamanthandelaar bleef voor een deur staan, die met staal was gepantserd en sloot deze open.

De twee heren traden nu een groot vertrek binnen, in het midden waarvan zich een waterbassin bevond.

Rondom het bassin liep een betonnen gang van twee meter breedte.

Ook hier was het ijskoud.

— Wij moeten nu eerst een paar minuten wachten, tot het water is wegge-
lopen.

De diamanthandelaar ging naar een,

voor elke oningewijde onzichtbare hefboom en draaide deze naar rechts.

In het waterbassin moest hierdoor het ventiel van een afvoerbuys zijn geopend, want Raffles zag, hoe de waterspiegel onmiddellijk zichtbaar begon te dalen.

— Het water vloeit regelrecht in de Theems, legde Sulvan uit; ziet gij wel, nu duikt de strongroom uit de diepte op.

In het midden van het bassin verhief zich in de diepte een uit beton opgetrokken bouwwerk.

Het was omgeven door een netwerk van zwarte draden, zodat het er uitzag, alsof er een visnet over was uitgespreid.

Aan de ene zijde van het bassin nu voerde een kleine stenen trap naar beneden en Sulvan ging Raffles voor naar de nu geheel drooggelopen bodem.

Weer zag hij, hoe Sulvan opzij van het bassin een hevel neerdrukte.

Een der granietwanden zonk onhoorbaar in de diepte en twee grote stalen deuren toonden aan, waar zich de ingang naar de schatkamer van de diamantenkoning bevond.

— Ik heb vandaag, zei Sulvan, het letterslot op de naam Victoria gesteld. Ik moet dus de letters *V i c t o r i a* neerdrukken, voor ik met mijn sleutels de deur kan openen.

Terwijl ik het slot open, weerklinken in mijn kantoren, waar mijn klerken zich bevinden en ook op de naastbijgelegen politieposten alarmsignalen. Wij moeten dus telkens, voor ik mijn schatkamer binnenga, al die aangeslotenen telefonisch op de hoogte stellen.

— Ik sta verstomd, riep Raffles uit, ik denk dat, waar het uw strongroom betreft, zelfs de geniale Raffles tevergeefs zijn werk zou kunnen uitoefenen.

— Zeer zeker, zei Sulvan glimlachend, ik zou elke weddenschap met hem durven aangaan, dat het hem niet zou gelukken hier binnen te komen.

Terwijl hij dit zei, sloot hij de deuren open.

Electrische lampen verlichtten het inwendige van de schatkamer en werden door de blauwglanzende stalen wan-

den weerkaatst.

In glazen kasten, welke op tafels stonden, lagen de kostbare, zeldzame stenen, om wier bezit reeds zo oneindig veel misdaden zijn gepleegd.

Sulvan opende een der glazen kasten en nam er een aantal stenen uit, welke aan de klant, die in het bureau wachtte, moesten worden ter hand gesteld.

— Wat zijn dit voor merkwaardige stenen vroeg Raffles, terwijl hij op enige zakken wees, waarin bruingrijze stenen lagen, zo groot als erwten of bonen.

— Dat zijn diamanten, antwoordde Sulvan, stenen, welke nog niet geslepen zijn. De allerkleinste stenen bewaar ik als bijna waardelooze dingen in de zakken, die hier in deze hoek staan.

— Biezonder interessant, zei Raffles, maar veel interessanter dan alle stenen vind ik de op meesterlijke wijze ingerichte en zo goed beveiligde schatkamer. Dat is eenvoudig een wonder van menselijk vernuft. Is dat uw eigen uitvinding?

Evenals alle mensen had ook Sulvan zijn zwakke zijde en wel zijn trots op de strongroom.

Hij glimlachte met zelfingenomenheid, toen hij antwoordde:

— Het is geheel mijn eigen vinding.

Samen verlieten zij nu het verblijf en toen de diamanthandelaar het slot op bepaalde letters wilde stellen, zei Raffles:

— Sta mij toe, dat ik eens kijk en laat mij alstublieft, eens zien, hoe gij het slot stelt. Hoe zoudt gij het vinden om de naam Raffles eens te gebruiken?

De diamanthandelaar glimlachte om dit originele voorstel en voldeed aan het verzoek van Lord Melbourne.

Daarna ging Sulvan weer naar de hevel, die zich aan een der wanden van het bassin bevond.

Geluidloos kwam de zware, massieve granieten muur uit de diepte te voorschijn om de met stalen platen gepantserde deur tegen het water te beschermen. Daarna gingen zij langs de smalle stenen trap naar boven.

De diamantenkoning drukte op de kleine hefboom en onmiddellijk drong het

water met kracht het bassin binnen om het tot de rand te vullen.

Bijna een half uur was met dit alles voorbijgegaan, toen zij de werkkamer van Sulvan weer binnenkwamen.

— Het is intussen laat geworden, zei de diamantkoning tot Raffles, terwijl hij een blik op zijn polshorloge wierp, ik ben van plan, met de trein van drie uur naar Brighton te vertrekken.

— Oja? zei Raffles, schijnbaar onverschillig. Ik ga ook vaak naar Brighton en logeer dan meestal in Hotel Continental.

— Ik ook, zei Sulvan, het is het beste en geriefelijkst ingerichte hotel daar. Ik blijf twee dagen weg, om eens andere en zuiverder lucht in te ademen dan de Londense. Daarna hoop ik de eer te hebben, u weer eens bij mij te zien.

Zij gaven elkaar een hand tot afscheid en Raffles ging naar huis.

Het was een prachtige avond en Raffles besloot te wandelen, daar hij dan kon nadenken over hetgeen hem te doen stond.

Hij moest in de eerste plaats in het bezit trachten te komen van de sleutel der strongroom, om zodoende in de schatkamer te kunnen binnendringen.

Slechts twee dagen had hij hiervoor, want alleen gedurende dat tijdsverloop kende hij het geheime woord van het letterslot.

Tevergeefs pijnigde hij zijn hersens, hoe hij dit ten uitvoer zou brengen.

Het zou niet gemakkelijk zijn, Sulvan de sleutel onderweg afhandig te maken op de manier van een zakkenroller.

Plotseling bleef Raffles midden op straat staan. Er was hem iets ingevalen, te oordelen naar zijn tevreden glimlach.

— Precies, mompelde hij, dat is het. Brighton.

Nu riep hij een taxi aan, om de verdere weg sneller af te leggen.

Hij gunde zich, thuisgekomen, nauwelijks de tijd om met Brand het allernodigste te bespreken.

Binnen een kwartier had hij het ui-

terlijk aangenomen van een jong koopman, terwijl Brand zich als diens bediende had verkleed.

Zij haalden nog juist de trein naar Brighton, die men van het ene eind naar het andere kon doorwandelen.

In een der coupés ontdekte Raffles de door hem gezochte diamantkoning.

Om te zien, of deze hem herkende, ging hij enige tijd tegenover hem zitten.

Met onverschillige blik keek Sulvan hem aan.

Niets duidde erop, dat de diamantkoning enige achterdocht koesterde.

Een paar uren later kwam Sulvan de vestibule van Hotel Continental binnen en kreeg van de portier de sleutels van kamers 106 en 107.

Dadelijk na hem was Raffles binnengekomen en had in een der stoelen, die in de vestibule stonden, plaats genomen, waar hij zich in lectuur verdiepte.

Sulvan hield zich niet lang in zijn kamers op, maar verliet ze spoedig weer om een wandeling te gaan maken.

Raffles zag, hoe hij de portier de sleutels van zijn kamers gaf, welke deze op de hiervoor bestemde plaats hing.

Een half uur later werd de dagportier door de nachtportier afgelost.

Hierop had Raffles gewacht.

Nauwelijks was de dagportier vertrokken, of Raffles naderde met voorwendende onverschilligheid de nachtportier en zei:

— 106 en 107.

Zonder aarzelen overhandigde de portier het gevraagde en Raffles begaf zich naar de kamers van Sulvan.

Slechts enige ogenblikken hield hij zich daar op.

Op het nachttafeltje vond hij een sleutelbos in een leren tasje.

Haastig zocht hij de sleutel van de strongroom er tussen uit.

Door de eigenaardige vorm, welke deze had, herkende hij deze sleutel dadelijk en na hem van de ring te hebben gehaakt, stak hij hem bij zich.

Al het andere liet Raffles onaangevoerd.

Slechts enkele minuten had zijn op-

onthoud geduurd.

Beneden gekomen begaf hij zich naar de nachtportier, gaf deze de sleutels terug en verliet het hotel.

Op korte afstand van het gebouw

passeerde hem Sulvan.

Raffles ademde verlicht op, toen hij bedacht, dat het weinig had gescheeld, of hij was door de diamantkoning op heterdaad betrapt.

HOOFDSTUK IV

EEN VREEMDE DIEFSTAL

Aan het station wachtte Brand op hem en beiden stapten in de trein, die even over zeven uur naar Londen terugkeerde.

In plaats van naar huis te gaan, toen zij in Londen arriveerden, begaf Raffles zich, die nu weer vrolijk en opgeruimd was geworden, naar de Oxfordstraat, waar zij in de lokalen van de Windsorclub een laat souper gebruikten.

Toen zij hiermee klaar waren, was het reeds middaguur en Raffles informeerde op opgewekte toon of Brand er iets voor voelde een wandeling in de maneschijn langs het Victoriaembankment te maken.

Brand, die er niets van begreep, maar veel te blij was, dat de nervositeit van zijn vriend geheel verdwenen was, stemde onmiddellijk toe en beiden wandelden op hun gemak door de verlaten Londense straten.

Na een wandeling van een uur; het was toen één uur na middernacht, bleef Raffles voor het huis van Sulvan staan.

Voorzichtig, ieder geluid zorgvuldig vermijdend, sloop het tweetal het huis binnen en alzo naar de werkkamer van Sulvan.

Gemakkelijk opende Raffles de deur, die toegang gaf tot het vertrek; en begaf zich naar de muur tegenover de boekenkast, drukte op het geheime knopje dat zich naast de kast bevond, en onmiddellijk draaide de muur, door het electrisch contact, dat nu werd gemaakt, open.

Raffles drukte op de hevel, die aan een der muren was aangebracht, het water vloeide uit het bassin en de schatkamer vertoonde zich aan hun blikken.

Het was onmogelijk geweest om de draden door de granietplaten en gepantserde muren onzichtbaar aan te leggen.

Aldra had Raffles de geleidingen ontdekt en door zijn handen met rubber handschoenen te beschermen, met een tang de draden doorgesneden.

Brand was sprakeloos van verbazing, toen hij dit alles zag gebeuren.

Een kreet van bewondering ontsnapte aan zijn lippen, hetgeen niet te verwonderen was, toen hij in het licht van een aantal electrische lampen, die de schatkamer van de diamantkoning verlichtten, in duizenden kleuren de kostbaarste stenen der wereld in hun glazen vitrines zag fonkelen en schitteren.

Het was een oogverblindend schouwspel.

Raffles echter verwaardigde deze kostbaarheden nauwelijks een blik.

Hij opende een grote zak, die op een bank stond, en waarin zich ruwe, ongeslepen kleine diamanten bevonden.

Nadat hij een brede gordel te voorschijn had gehaald, die een massa kleine zakjes bevatte en die hij zorgvuldig onder zijn kleren verborgen had gehouden, begon hij al die zakjes met ruwe diamanten te vullen.

Nadat dit gedaan was, sloot Raffles de zak weer en verliet, tot grote verbazing van Brand, het vertrek.

Na een paar minuten was de granietmuur weer naar boven gekomen en vulde het water het bassin.

Een zacht klokkend geluid was alles wat gehoord werd.

Onhoorbaar voortlopend, verlieten de vrienden het huis langs dezelfde weg, die ze gekomen waren.

Brand ademde verlicht op, toen zij eindelijk in een taxi zaten en naar huis terugkeerden.

Toen zij thuis waren gekomen belde Raffles met de huistelefoon Henderson op en vroeg of deze in staat en bereid was hem diezelfde nacht nog even naar Brighton te brengen.

Tien minuten, nadat Raffles de hoorn op de haak had gelegd, stond een grote open auto voor de deur en Raffles kon instappen. Daar Brand geen zin had om mee te gaan, aangezien hij te veel slaap had, maakte Raffles de rit alleen en was zijn vriend er dus ook geen getuige van, dat zijn vriend te Brighton aankwam juist op het ogenblik, dat Sulvan was opgestaan.

Raffles had zich in de auto wederom vermomd als Lord Melbourne.

Hij wachtte in de gang voor de kamer van Sulvan, daar de kelner hem had meegedeeld, dat Sulvan juist bezig was, een bad te nemen.

— Dat is geen bezwaar, zei Raffles, ik ben een goede kennis van mijnheer, laat mij gerust naar binnengaan.

De kelner durfde de voornaam bezoeker niet tegen te houden en opende de deur, die toegang gaf tot Sulvans vertrek.

Zonder aarzelen stapte Raffles uit het salon, waarin de kelner hem had gebracht, naar de aangrenzende slaapkamer, vanwaar een kleine deur toegang gaf tot de daarnaast gelegen badkamer.

Raffles hoorde duidelijk het geploeter en geplas van de badende Sulvan. Deze echter kon niet horen, hoe Raffles le van hem weggenomen sleutel weer in de leren tas borg.

Nadat dit werkje was verricht ging de Grote Onbekende kalm naar het salon terug en wachtte tot Sulvan zou verschijnen.

De diamantkoning stond versteld, toen hij de vermeende Lord Melbourne in zijn salon aantrof.

— Ik ben vanochtend vroeg in Brighton aangekomen, zei Raffles, en was van plan hier enige dagen door te brengen, maar daarjuist ontving ik een te-

legram, waardoor ik naar Londen word teruggeroepen. In elk geval laat ik mij het genoeg niet ontnemen, met u te ontbijten.

Sulvan was zeer verheugd over de voorkomendheid, die zijn voornaamste kennis hem toonde en in de meest opgeruimde stemming begaven beiden zich naar de eetzaal.

Zij brachten nog enige tijd in aange-naam onderhoud met elkaar door en toen de tijd van vertrek voor Lord Melbourne was aangebroken, bracht de diamantkoning hem persoonlijk naar het station.

— Zie zo, zei Raffles, terwijl hij zich eens duchtig uitrekte en uit de grond van zijn hart geeuwde, ik heb een paar welbestede dagen achter de rug en heb zin eens goed uit te slapen, temeer daar ik van plan ben morgen weer naar Afrika te vertrekken.

— Hè, wat zeg je daar? riep Brand uit, terwijl zijn mond van verbazing openging.

— Henderson heeft op mijn verzoek De Zeemeeuw geheel zeewaardig gemaakt en het nodige ingeslagen. Alleen weet ik niet of hij er in geslaagd is die sleeptros.....

— Sleeptros? riep Brand uit.

— Ja, laat me even uitspreken, die sleeptros te krijgen, die ik hem opgedragen had te kopen.

— Nemen we dan wat mee op sleeptouw? vroeg Brand hoe langer hoe meer verwonderd.

— Ja, hernam Raffles, het gaat om tachtig geweren, honderd kisten met patronen, twee kleine kanonnen, tien revolvers, tien degens, drie paarden met tuigage, tachtig uniformen, een veldkeuken, leeftocht voor tachtig man voor de tijd van drie maanden... drie..... maanden... drie... maanden... drie...

Raffles had onder het spreken zijn ogen gesloten en herhaalde als onbewust de laatste woorden een paar maal en toen viel zijn hoofd op zijn borst. Hij was in slaap gevallen en Brand kon hem met geen mogelijkheid meer wakker krijgen.

HOOFDSTUK V

EEN ZAAIER GING UIT OM TE ZAAIEN

Na een voorspoedige reis van twee weken landden Raffles en zijn vriend met De Zeemeeuw voor de tweede maal in Kilambayo.

Dat was een vreugde voor de arme achtergebleven kolonisten, die reeds alle hoop hadden opgegeven uit hun ellendige toestand verlost te zullen worden.

Vele dagen achtereen waren alle kolonisten nu druk in de weer.

Het begon met het zenden van grote houtvloten naar de lichter, die door Raffles met zijn Zeemeeuw mee op sleeptouw was genomen. Deze lichter bevatte allerlei goederen van de meest uiteenlopende aard en het duurde enige dagen voor men alles, wat dit schip bevatte, aan land had gebracht. Maar toen het er eindelijk was, kon men in goede ernst aan de slag gaan.

Begonnen werd met enige grote plaatijzeren loodsen op te richten, om alle goederen in op te slaan, daar somwijlen hevige regenbuien losbarstten, welke in staat zouden geweest zijn vele der goederen te bederven.

Deze loodsen werden een heel eind landwaarts in opgericht en toen dit geschied was, bestond het eerste werk, waaraan de kolonisten zich onder toezicht van Henderson wijdden, uit het maken van een grote houten palissade, die aan de voorzijde en bovenop met dikke lagen prikkeldraad werd versterkt. Achter de palissade werd een grote deur gemaakt, welke toegang gaf tot de terreinen, waarbinnen de kolonisten zich, als het nacht werd, terugtrokken.

Binnen een week was de kolonie uitstekend georganiseerd. Alle woningen en de plaatijzeren loodsen waren binnen de omheining gelegen en deze was zodanig versterkt dat het een vesting gelijk was en niemand er in kon binnendringen, zonder toestemming van de wachtposten, die Raffles bij de grote poort had opgesteld.

Toen ongeveer een week na aankomst van Raffles, alles keurig in orde was, liet hij de gehele kolonie binnen de omheining bij elkaar roepen en sprak hij allen opnieuw toe. Hij deelde de menigte mede, dat hij uit de aanwezige mannen een soort lijfwacht wilde samenstellen, die tot taak zou hebben de eigendommen, welke hij van de Koloniale Vereniging gekocht had, in geval van nood te beschermen.

Hij zocht met medewerking van zijn twee vrienden een stuk of tachtig manschappen uit en stak hen in de uniformen, die hij had meegenomen.

Deze mannen kregen nu geweren en wederom met medewerking van Brand en Henderson, benevens enige kolonisten, die vroeger in dienst waren geweest, richtte hij zijn lijfwacht tot een zeer bruikbaar legertje af. Binnen enkele dagen marcheerden zij en voerden de verschillende handgrepen met hun wapens uit, alsof zij hun gehele leven niets anders hadden gedaan.

Vervolgens liet Raffles schietoefeningen houden en toen dat alles naar bevrediging ging, waren er nog geen twee weken verlopen, sedert zijn aankomst te Kilambayo.

Daar Raffles na informatie bleek, dat er binnen enkele dagen een nieuwe zending landverhuizers uit Europa verwacht werd, liet hij het kamp in staat van verdediging brengen. Onder aanvoering van hem zelf, Brand en Henderson kregen allen hun plaatsen aangewezen, terwijl de handigste vrouwen aan de vervaardiging van pluksel en verbandmiddelen gezet werden in een gedeelte van de loodsen, dat tot een soort hospitaal werd ingericht.

Uit dat alles bleek, dat Raffles van plan was zijn eigendom aan de kust, die toch niets anders was dan een kale, zandige vlakte, met hand en tand te verdedigen.

Verscheidene nachten trok Raf-

fles met Brand gedurende verschillende uren door de omgeving. Raffles deed dit om de van Sulvan ontvreemde steentjes overal uit te strooien, zonder dat iemand anders dit zag.

— Sir, een stoomboot nadert de haven.

Met deze mededeling wekte op zekere dag een der sergeants, die de wacht had, de Grote Onbekende uit zijn rustige slaap.

Raffles verliet zijn rustplaats, begaf zich op het dak van een der loodsen en keek enige tijd aandachtig door zijn verrekijker.

Weldra kon hij onderscheiden, dat de stoomboot, die inderdaad de kust naderde, een schip van de Koloniale Vereniging was, daar het de vlag van die vereniging voerde.

— Hallo jongens, riep Lord Lister, we krijgen gezelschap. Kom, wij zullen ons op alles voorbereid houden. Wie weet, wat deze boot ons brengt.

Hij liet nu de kisten, die met patronen waren gevuld, openen, wapende zijn mannen, voorzag hun van munitie en zei tot hen:

— Ik hoop en vertrouw dat gij mij in alles, wat ik nu van u zal verlangen, zult gehoorzamen. Men zal wellicht beproeven om mij hier van mijn eigen grond, die ik heb gekocht, te verdrijven. Gij allen weet evengoed als ik, dat de Koloniale Vereniging geen land meer hier aan de kust bezit en dat ik van u en van de Vereniging zelf het land heb gekocht.

— Zeker, dat is waar, antwoordden de mannen en uit hun ogen sprak oprechte verontwaardiging, toen zij zich herinnerden, op welke schandelijke wijze zij door de Koloniale Vereniging bedrogen waren.

Raffles liet aan een vlaggestok naast zijn tent de Engelse vlag hijsen.

Twee uur later had de stoomboot het anker uitgeworpen en een groot aantal kolonisten, onder begeleiding van zes beampten, maakten zich gereed om de bodem van Kilambayo te betreden.

Hoe verbaasd waren allen, toen zij, d'ê in het eerste roeibootje aan land

werden gebracht, werden begroet door Raffles, in een keurige uniform en aan het hoofd zijner gewapende manschappen, die hun toeriep:

— Wat wenst gij? Zonder mijn voorkennis zet niemand hier een voet aan wal.

— Wie zijt gij? klonk het terug.

— De eigenaar van dit land, antwoordde de generaal. Ik zal elke poging om deze kust te betreden met de wapens in de hand verhinderen.

Raffles zag, hoe de beampten de hoofden bij elkaar staken en geheimzinnig samen gingen fluisteren. Na enige minuten gaven zij het bevel om het bootje naar het schip te laten terugkeren.

Bijna een half uur verliep.

Toen vertrokken vier boten tegelijkertijd van het stoomschip, waarin Raffles door een kijker gewapende matrozen zag zitten.

— Het komt er nu op aan, mannen, riep hij zijn lijfwacht toe, zij willen ons met geweld verdrijven. Wij zullen ons verdekt opstellen.

Niemand mag een schot lossen, voor daartoe bevel is gegeven. In ieder geval moeten zo veel mogelijk mensens levens gespaard worden. In onze verschansing bevinden wij ons in een veel sterkere positie, dan die naderende matrozen, dus behoeft niemand bang te zijn voor sneuvelen of ook maar verwondingen. Zodra gij van uw commandanten daartoe bevel ontvangt, moogt ge u met uw geweren verdedigen, maar niet eerder.

Hij ging nu met zijn manschappen achter de schietgaten in de palissade liggen, zodat het voor de matrozen in de boten een onmogelijkheid was om hen te treffen.

Zodra het Raffles voorkwam, dat de eerste boot dicht genoeg de kust genaderd was, nam hij zijn geweer op, mikte kalm en bedaard op de zijkant van het naderend bootje, onder de waterlinie, en vuurde.

Duidelijk kon Raffles waarnemen, hoe de kogel in de boot drong.

Het duurde slechts enkele seconden, of reeds moesten de matrozen in het bootje hun best doen om het binnen-

dringende water er uit te hozen.

Een tweede schot van Raffles volgde, en nu moesten de matrozen in allerijl trachten hun leven te redden.

Hun kameraden kwamen hun te hulp en konden nog juist, met inspanning van al hun krachten, de matrozen uit het snel zinkende bootje redden.

Snel roeiden zij naar het grote stoomschip terug.

Zij moesten hun pogingen, om met geweld aan land te komen, opgeven.

Een luid hoera van Raffles en zijn mannen klonk over het water, toen de matrozen aan boord terug waren gegaan.

Omdat het water hier zeer ondiep was, moest de stoomboot op een afstand van een halve Engelse mijl van de kust verwijderd blijven.

Bijna een uur verliep, voor er opnieuw een boot werd uitgezonden, waarin Raffles, behalve twee matrozen, de kapitein van het schip en een beambte der koloniale vereniging ontdekte. De inzittenden hadden een witte vlag ghesen.

— Zij komen nu om met ons te onderhandelen, zei Brand, die door een prismakijker tuurde.

Raffles liet de boot landen en ging, omringd door zijn manschappen, de aankomenden tegemoet.

— Met welk recht, zo begon de kapitein, ontvangt gij ons op vijandelijke wijze?

De Grote Onbekende keek hem met een trotse blik aan.

— Oplichters en bedriegers ontvangt men niet anders, luidde het antwoord.

— In hoeverre hebben wij ons dat aan te trekken? vroeg de kapitein.

— Wel, antwoordde Raffles, dat is heel eenvoudig te begrijpen, zou ik denken. Gij hebt daar aan boord een groot aantal kolonisten, die van de koloniale vereniging land hebben gekocht.

— Ik zou denken, hernam de kapitein, dat dit iets is, waar gij niets mee te maken hebt. Het verkopen van grondgebied is immers het doel der vereniging.

— Gij vergist u, kapitein, hernam Raffles, want de koloniale vereniging heeft

hier geen land in eigendom.

Zoals ik u met mijn officiële stukken kan aantonen, ben ik eigenaar van al het land en ik verbied ieder, die niet mijn speciale toestemming heeft, hier een voet aan wal te zetten.

De kapitein wendde zich tot de beambte der vereniging, die met een verlegen lachje naar het gesprek had staan luisteren :

— Wat hebt gij hierop te antwoorden? vroeg de kapitein.

— Die zogenaamde generaal moet zich vergissen, luidde het antwoord.

— Ik zal u bewijzen, dat dit niet het geval is, riep Raffles uit. Ik kan mij onmogelijk vergissen, want ik ben in het bezit van de gezegelde en ondertekende koopcontracten, betrekking hebbende op deze grond.

Maar uw vereniging bestaat uit bedriegers en oplichters.

Zij verkopen de grond van deze kolonie zo dikwijls als zij kunnen.

Tot dusverre ben ik, met de mannen, die gij hier voor u ziet, de eerste kolonisten, die noch door honger of dorst zijn omgekomen, noch door de negers werden omgebracht.

Keer nu naar huis terug. Vertel uw directeur, dat hij, die een kuil graaft voor een ander, er dikwijls zelf invalt. Zeg hem, dat ik meer dan tevreden ben over de goedkope aankoop van deze kolonie, want...

Raffles zweeg en haalde met glimlachend gelaat een klein katoenen zakje te voorschijn, ik zal u iets meegeven voor uw directeur.

Hij opende het zakje en nam er enige kleine, bruine steentjes uit, die als ongezuiverde suikerkorrels in de zon glinsterden.

Eén daarvan gaf Raffles aan de kapitein en vroeg:

— Weet gij, wat dat is?

— Neen, antwoordde de ander in gespannen aandacht.

Glimlachend vervolgde de Grote Onbekende:

— Deze zaadjes groeien op mijn landerijen. Zover als gij kunt kijken in zuidelijke richting, is de grond als bezaaid met deze steentjes. Men behoeft er niet

eens naar te graven, zij liggen er voor het oprapen.

De kapitein bekeek het steentje in zijn hand en wist niet, wat hij er mee moest beginnen. De beambte der vereniging echter, die lang in Zuid-Afrika had gewoond, keek ernaar met schitterende ogen, waarin hebzucht te lezen stond.

Raffles zag dit alles en amuseerde zich kostelijk.

Daarna nam hij een tweede steentje, zo groot als een erwt, uit zijn linnen zak en, terwijl hij het aan de beambte gaf, zei hij:

— Ik schenk u ook een dergelijk souvenir; bewaar het goed, en laat het vooral aan uw directeur zien.

— Wat betekenen die steentjes nu eigenlijk? Ik begrijp er nog niet veel van, om u de waarheid te zeggen, zei

de kapitein tot de beambte.

— Een diamant, fluisterde deze, en een koude rilling scheen de man over de rug te lopen.

— Precies, het zijn diamanten, herhaalde de Grote Onbekende, en ik hoop gevonden te hebben, dat wij inderdaad dat zijn, wat gij in uw blufferig prospectus hebt betiteld met het woord: miljonairs.

In grote opgewondenheid keerden de beamtten met de kapitein aan boord van de stoomboot terug, waar onmiddellijk door de aanwezige beamtten der maatschappij een beraadslaging gehouden werd. Nadat zij het grote nieuws hadden vernomen, besloten zij met algemene stemmen naar Antwerpen terug te keren, teneinde met de directeur der Koloniale Vereniging de zaak te bespreken.

HOOFDSTUK VI DE VERGADERING

De directeur van de Koloniale Vereniging Ebenhaezer, de heer Van Myendorp, bevond zich in een toestand van zenuwachtige opgewondenheid over de berichten, die de kapitein en de teruggekeerde beamtten hem uit Afrika hadden gebracht.

Onmiddellijk had hij een algemene vergadering van commissarissen bijeen geroepen, om te overleggen, wat in zake deze buitengewone aangelegenheid moest geschieden.

Hij voelde de bodem onder zijn voeten wankelen, als hij overwoog, dat hij de grond, die miljoenen waard bleek te zijn, voor zo weinig geld had verkocht.

Steeds weer opnieuw onderzocht hij de twee diamanten, die de beambte en de kapitein hem hadden gebracht.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan, dat hetgeen hij hier in zijn handen hield, werkelijk diamanten waren, maar hij had er niet genoeg verstand van, om te kunnen zeggen of deze stenen inderdaad een grote waarde vertegenwoor-

digden, of dat het zogenaamde tweede kwaliteit was. Om zich hierover zekerheid te verschaffen, had hij enige dagen geleden een expert ontboden, een zekere Henri Villard, een der voornaamste diamanthandelaren van Antwerpen.

Juist toen hij voor de honderdste maal de diamanten door een loep had bekeken, werd Monsieur Henri Villard aangediend en Van Myendorp haastte zich de man te ontvangen.

Zorgvuldig en behoedzaam opende de directeur der Koloniale Vereniging het kartonnen doosje, waar de twee onooglijke bruine steentjes in lagen en gaf ze de deskundige in handen.

Met gespannen aandacht keek hij naar het gelaat van de kenner, terwijl deze de stenen onderzocht met een sterke loep.

Het duurde enige minuten, voor deze antwoordde:

— Mijnheer de directeur, deze twee stenen blijken mij na nauwkeurig onderzoek, zonder enige twijfel, diamant-

ten van zeer zuiver gehalte te zijn.

Dikke zweetdruppels parelden op het voorhoofd van de directeur en met zijn zakdoek moest hij eerst enige keren over zijn vuurrood gelaat vegen, voor hij kon vragen:

— Dus het zijn werkelijk diamanten?

Hij keek bij deze woorden de diamanthandelaar aan, alsof hij door een groot onheil was getroffen en deze verbaasde zich uitermate over de vreemde houding van de directeur.

— Mag ik vragen, mijnheer Van Myendorp, vroeg Villard ten slotte, vanwaar deze diamanten komen?

— O, ja, antwoordde de ander, zij zijn gevonden in de bodem van onze Afrikaanse kolonie.

Het volgende ogenblik had hij reeds berouw over deze mededeling; hij zag in, dat het een grote onvoorzichtigheid van hem was geweest.

Niemand, behalve de vereniging zelf, moest iets van deze vondst weten.

De ogen van de diamanthandelaar schitterden, hij reikte de directeur de hand en zei op opgewonden toon:

— Sta mij toe, dat ik u van harte geluk wens met deze waardevolle ontdekking. Dat zal een opschudding teweeg brengen in de diamantwereld.

— Zwijg, zwijg daarover, riep de directeur uit, terwijl hij een smekende handbeweging maakte. Niemand mag nog iets van de zaak weten. Eerst moet het feit werkelijk zijn vastgesteld en moeten wij er ons persoonlijk van overtuigd hebben, van hoe grote waarde het gevondene is, dat aan een onzer beambten in de kolonie is te beurt gevallen.

— Het zal niet lang een geheim kunnen blijven, antwoordde de juwelier, waar deze stenen gevonden zijn, daar zijn er veel meer.

— Meent gij dat inderdaad? vroeg Van Myendorp.

— Ongetwijfeld. Ik wil u gaarne een raad geven, die voor u van groot belang zal zijn, mits gij mij in de winst laat delen.

— Later, later, riep de opgewonden directeur uit.

— Dan zou het wel eens te laat kunnen zijn, mijnheer Van Myendorp, zei

Villard koel.

— Geef mij dan die raad, riep Van Myendorp uit.

— Geef mij het monopolie van de aankoop der stenen van uw vereniging, dan wil ik met u de helft van de winst bij verkoop delen.

De directeur der Koloniale Vereniging glimlachte bij het horen dezer woorden; het was het sluwe lachje van een vos.

De sluwe diamanthandelaar begreep de bedoeling ervan en zei:

— Gij denkt misschien, dat ik mijzelf wil bevoordelen, ten koste van u, maar dat is in het geheel niet het geval. Gij zoudt van geen enkele diamanthandelaar een hogere marktprijs per karaat krijgen, dan wat ik u betaal en niemand zou de stenen voor u willen slijpen.

— Waarom niet? vroeg Van Myendorp.

Nu gleed over het gelaat van de handelaar in juwelen een sluw lachje. Hij antwoordde:

— Hebt gij wel eens gehoord van de Engelse diamantkoning Sulvan en diens diamanttrust?

— Neen. Nooit van gehoord.

— Nu dan. Die trust koopt of liever bezit alle aanwezige voorraad aan ruwe stenen. De trust bepaalt de prijzen en beheerst de markt.

Zodra de diamant-trust iets zal vernemen omtrent de nieuw ontdekte velden, zal hij met alle middelen, welke hem ten dienste staan, beproeven, de stenen, of beter gezegd de mijnen, in zijn bezit te krijgen, opdat geen concurrent de prijs zal kunnen vaststellen.

— Ik begrijp u, antwoordde de directeur der Koloniale Vereniging, gij wilt met mij samen concurreren tegen de trust.

— Precies, mijnheer, luidde het antwoord.

— Goed, wij zullen dat samen in orde maken. Nu moet gij mij echter verontschuldigen. Ik heb gehoord dat in de bestuurskamer de heren reeds op mij wachten. Wij spreken elkaar morgen wel nader.

Van Myendorp nam afscheid van de

diamanhandelaar en begaf zich naar het aangrenzende vertrek.

Met de ernstige deftigheid, die hij had overgehouden uit de tijd, toen hij nog zendeling was, kwam de directeur der Koloniale Vereniging de zaal binnen en begroette de verzamelde, in volen getale verschenen commissarissen met een zalvend glimlachje.

Daarna nam hij plaats op de presidentszetel aan het hoofd van de tafel.

Nu liet de president commissaris een bel weerklinken en verleende het woord aan de directeur.

— Hooggeachte heren, leden van de raad van toezicht, heren commissarissen. Ik heb u voor een buitengewone vergadering bijeen moeten roepen.

Het verheugt mij en ik ben er u dankbaar voor, dat gij allen in zo grote getale zijt verschenen.

Als een herder, die zijn trouwe kudde om zich heen heeft verzameld, zo sta ik hier voor u en als een trouwe herder zal ik u de hemelse zegen mededelen, die ons is ten deel gevallen.

Hij nam nu het voor hem staande kleine kartonnen doosje en hield dat enige ogenblikken omhoog.

Met een zoetsappig glimlachje, de ogen opgeslagen naar de hemel, vervolgde hij:

— De hemel moge geven, dat de inhoud van deze kleine kartonnen doos ons tot vorsten der aarde maakt.

De aanwezigen wisten niet, of de directeur der Koloniale Vereniging op dat ogenblik krankzinnig of dronken was, maar één van tweeën was zeker, meenden zij.

Hier en daar fluisterde men elkaar zijn opmerkingen daaromtrent in het oor.

Wat kon dat doosje bevatten?

Een bestraffende blik van de directeur trof hen, die zo oneerbiedig waren om te durven fluisteren.

De directeur volgde daarna op dezelfde zoetsappige toon:

— Ik verzoek de geachte aanwezigen, door geen enkele profane uitlating dit gewichtige ogenblik te willen ontheiligen. Waarlijk, deze vergadering zal met gulden letters gegrift kunnen worden

in de geschiedenis onzer schone vereniging.

Het vaderland zal, met ons, onschatbare voordelen van dit uur genieten.

Het volk zal onze namen vereeuwigen en wij allen zullen voortaan mannen van betekenis zijn voor de bloei van het ons zo dierbare vaderland.

Hoge eretekenen en ridderorden zullen onze borst versieren, de wereld zal zich vol eerbied voor onze macht buigen.

Staat allen op, mijnheren, en luistert staande naar datgene, wat ik u nu mede te delen heb.

Ofschoon eenieder ervan overtuigd was, dat het de man naar de bol was gestegen stonden alle aanwezigen op.

Niemand van hen waagde het, een opmerking te maken.

Intussen had de nieuwsgierigheid het toppunt bereikt.

Met plechtig gebaar nam de directeur het deksel van het kartonnen doosje af.

Alle halzen werden zo ver mogelijk uitgerekt.

Met de toppen van zijn vingers haalde de directeur een bruin, glinsterend steentje uit het doosje te voorschijn.

Niemand begreep, wat dit moest betekenen.

Een geheimzinnige glimlach trok over het gelaat van de directeur en op een toon, alsof hij een gebed uitsprak, vervolgde hij:

— Gij, mijn waarde vrienden, buigt uw hoofden neer in het stof en heft uw handen dankend op ten hemel.

Heft allen tezamen een lofzang aan, want de hemel heeft een grote weldaad aan ons bewezen.

De hemel heeft ons meer dan mild gezegend.

Ziet, mijn waarde vrienden, deze kostbaarheid is in onze kolonie gevonden. Een deskundige heeft mij reeds bevestigd, dus ik deel het u hierbij mede als een onomstotelijke waarheid: **Het is een diamant.**

De directeur van de Koloniale Vereniging zweeg.

Niets werd in het vertrek vernomen dan de zware, hijgende ademhaling der aandeelhouders.

Het duizelde hun en met hun geestesoo gagen zij fabelachtige schatten voor zich.

Plotseling gaf één der heren aan zijn bijna bovenmenselijke opwinding lucht door het uiten van een onverstaanbare kreet.

Dit was het teken tot een algemeen vreugdegejuich.

De ter vergadering samengekomen commissarissen liepen en sprongen, met hun handen en armen gesticulerend, als waanzinnigen door elkaar.

— Diamanten. Diamanten, riepen zij elkaar toe.

Als razenden schreeuwden, dansten en lachten zij.

Zij waren aangegrepen door een ware dorst naar goud.

Zelfs de directeur, die zoëven nog vol zalvende plechtigheid en ernst voor hen had gestaan, had zijn waardige houding vergeten.

Hij was op een stoel geklommen, en onophoudelijk met zijn bel zwaaiend, riep hij:

— Lang leve onze vereniging. Hoera. Hoera voor de diamanten. De diamanten.

Daarop tilden twee leden van de raad van toezicht hem van de stoel en droegen hem zo lang in galop door de zaal, tot zij alle drie uitgeput en naar adem hijgend op de vloer neervielen.

Bijna een kwartier duurde het, eer de diamantkoorts uit de verhitte hersenen was geweken en de rust in zoverre weer intrad, dat de directeur der vereniging weer aan het woord kon komen.

— Waarde vrienden, gij ziet dat ik u niet te veel heb beloofd.

— Neen, neen, viel men hem in de rede.

— Laat ons nu er eens over nadenken, op welke wijze wij het geluk, dat over ons is neergedaald, kunnen vasthouden, want het land, waarop deze stenen zijn gevonden, is verkocht.

Een drukkende stilte volgde op deze mededeling.

Daarna stond een der aanwezige commissarissen van zijn stoel op en zei:

— Wij hebben de grond der kolonie reeds veertien maal verkocht. Telken-

male zijn de kolonisten gestorven en luidens de overeenkomst verviel de grond dan weer aan onze vereniging.

— Zijn de kolonisten, die wij deze keer naar Afrika hebben gezonden, nog in leven?

De directeur der vereniging vouwde de handen over zijn buik, zette een bedroefd gezicht, alsof hij plotseling maagpijn had gekregen en antwoordde:

— Helaas, ja.

— Allemaal? werd er geroepen.

— Allemaal, moest de directeur bekennen. Zelfs nog enige kolonisten van onze voorlaatste expeditie zijn in leven.

— Hoe is dat mogelijk? vroeg nu een der leden van de raad van toezicht, hebben onze agenten dan zo slecht hun plicht gedaan en het kolonievolk niet verder de binnenlanden ingedreven?

— Helaas, neen, antwoordde de directeur zijn hoofd schuddend.

— Zijn deze kerels nog in onze dienst? vroeg een der commissarissen.

— Trap ze er uit, riep een ander.

— Zij zijn er al uitgetrapt, antwoordde de directeur der vereniging. Gij herinnert u zeker nog wel, welk vreselijk ongeluk kapitein Moller een maand geleden in de Noordzee overkwam, toen hij op de terugweg was uit Afrika?

Zij zijn met ons kostbaar schip naar de bodem van de Oceaan gegaan. Een grote schadepost voor ons.

— Nu ja, mompelde een der commissarissen, het schip was zeer hoog verzekerd; wij hebben daar goede zaken mee gemaakt.

Wat kunnen wij echter doen om onze grond weer in handen te krijgen?

— Een negeropstand organiseren, riep de president commissaris uit. Die zwarte bandieten kunnen dan de blanke honden doodslaan. En wij wassen onze handen in onschuld.

— Ja, uitstekend. Een schitterend idee, schreeuwden de aanwezigen.

— Dat zal geen gemakkelijk werk zijn, waarde vrienden, bracht de directeur in het midden. Ik heb verontrustende berichten vernomen van onze teruggekeerde agent en ook van kapitein Stolkenborg.

Een Engelsman, een zekere Webster

uit Londen, ik herinner mij hem nog zeer goed; was persoonlijk bij mij, toen hij land bij ons kocht, heeft van de andere kolonisten het land gekocht en is nu alleen heer en meester van onze kolonie.

— Naar de duivel met die vervloekte Engelsman, schreeuwden en raasden de aanwezigen, terwijl zij hun vuisten schudden tegen de afwezige grondeigenaar.

— Onze agenten hebben reeds beproefd, met gewapende matrozen in Kilambayo te landen, ging de directeur voort. Maar die Engelsman belette hun aan land te komen en verbood hun, nu of ooit een voet op zijn bodem te zetten.

Hij heeft zijn maatregelen goed genomen, want hij heeft zijn land als een vesting versterkt en alle kolonisten tot soldaten afgericht. Hij heeft hen gewapend met geweren en munitie, terwijl sommigen der matrozen beweren, dat zij zelfs de monden van twee kleine kanonnen boven de muren van de omheinde legerplaats hebben zien uitsteken.

— Wat? schreeuwde een der commissarissen, heeft men ooit van een dergelijke schandelijke brutaliteit gehoord? Is die kerel, die Engelsman, dan krankzinnig? Wat doet die schurk in onze kolonie?

— Drommels, riep een andere, ik ga zelf desnoods naar Afrika en schiet die Engelsman, die ons de toegang tot onze eigen grond verbiedt, neer.

— Het is op het ogenblik ons eigendom niet meer, zei een onvoorzichtige commissaris, met welke woorden hij zich een storm van verontwaardiging op de hals haalde.

Maar met al hun ruzie maken en vloeken kwamen zij niet veel verder.

Zij trokken als geketende slaven tevergeefs aan hun boeien.

Zij moesten inzien, dat zij inderdaad niet meer de eigenaars waren van de kolonie en dat die Webster uit Londen door eerlijke aankoop zijn rechten kon laten gelden.

Zij sloegen nu tot een ander uiterste over en stelden zich aan als wanhopigen.

Maar hoe dan ook, er moest een uitweg gevonden worden.

Eindelijk luidde de president commissaris op verzoek van de directeur zijn voorzittersbel om stilte te verkrijgen.

— Waarde vrienden, zo begon de directeur weer, ik heb er ernstig over nagedacht en ik hoop, deze zaak tot ons aller tevredenheid in het reine te brengen. Ik heb u het volgende voorstel te doen:

Ik zal met de diamanthandelaar Villard, die gij allen kent, en met zoveel heren der commissie van toezicht en de raad van commissarissen, als zich aanmelden, reeds morgen naar Afrika vertrekken. Wij zullen met de Engelsman in onderhandeling zien te treden betreffende het terugkopen der kolonie en door Villard en nog twee deskundigen op dit gebied uit Amsterdam de plaatsen laten onderzoeken, waar de stenen gevonden zijn. Onze deskundigen moeten natuurlijk in ons eigen belang het werkelijke resultaat van hun onderzoek alleen aan ons mededelen en moeten indien hun bevindingen gunstig luiden, de Engelsman een ongunstig rapport uitbrengen, opdat wij het land tegen lage prijs kunnen terugkopen.

Vindt dit plan uw instemming?

Een luid bravo, klonk uit de mond der aandeelhouders.

— Goed dan, hernam Van Myendorp. Ik deel u dan ten slotte mede, dat wij reeds morgen zullen vertrekken met het stoomschip Cycloop, dat onder bevel staat van kapitein Stolkenberg. Het ogenblik van vertrek is vastgesteld op één uur na de middag. Het schip ligt zoals ge allen natuurlijk ook reeds weet, in de haven van Antwerpen aan het Steen. Maakt allen, dat ge aanwezig zijt, want er wordt geen minuut gewacht. Dus tot morgen één uur.

In de tijd van slechts vijf minuten was de kamer ontruimd.

HOOFDSTUK VII

LIST TEGEN LIST

Raffles had intussen niet stilgezeten.

Geholpen door de kolonisten en een aantal aangeworven negers had hij zijn fort nog meer versterkt, zodat het er thans uitzag als een militaire vesting.

Van een voorbijvarend koopvaardij-schip, dat aan de rede vers drinkwater en vruchten aan boord had genomen, had Raffles nog twee stukken scheeps-geschut gekocht, zodat hij thans over vier kanonnen met bijbehorende munitie beschikte.

Deze kanonnen had hij op het platte dak van de citadel achter de borstwering geplaatst.

Dreigend hielden de vier stukken geschut hun vuurmonden naar het strand gericht.

— Denk je, dat we hier nog lang moeten blijven? vroeg Brand, die hartelijk naar beschaafde streken terug scheen te verlangen.

— Ik weet het niet, Charles, antwoordde Raffles; zoals je natuurlijk al lang begrepen hebt, heb ik al deze versterkingen niet voor niets laten aanbrengen. Ik verwacht elk oogenblik een nieuw aantal kolonisten uit Antwerpen en die kunnen, omdat ze natuurlijk door hen, die teruggekeerd zijn, ingelicht zijn, wel goed van wapens voorzien zijn.

— Ja, dat begrijp ik, zei Brand, ik begrijp alleen niet, waarom je deze onvruchtbare, woeste grond zo graag wilt behouden, dat je er dit alles voor over hebt.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Neen, amice, dat zie je verkeerd in. Ik wil die grond juist heel erg graag kwijt.

Brand sperde zijn mond open van verbazing.

— En waarom... begon hij.

Raffles legde hem echter met een gebaar het zwijgen op.

— Ik heb dit alles gedaan, om mijn tegenstanders het idee te geven, dat ik

reusachtige waarde hecht aan deze grond. Ze moeten mij al de moeite en onkosten, die ik er aan besteed heb, vergoeden, terwijl ik bovendien nog een aardig sommetje wil overhouden om de arme kolonisten, die zo schandelijk bij de neus genomen zijn, schadeloos te stellen. Begin je er nu wat van te begrijpen?

Het tweetal stond gedurende dit onderhoud op het dak van de citadel en de Grote Onbekende keek door een verrekijker af en toe naar de horizon.

Ook zijn vriend nam nu zijn prismakijker en tuurde over de Oceaan; na enkele minuten ontdekte hij daar, waar hemel en aarde elkaar schenen te raken, een dunne, haast onzichtbare rookwolk.

Geen van hen beiden sprak nog een enkel woord.

Steeds groter werd de rookwolk, steeds meer naderde het onbekende schip en eindelijk kon Brand duidelijk onderscheiden, hoe de zwarte romp van een groot stoomschip als het ware uit de Oceaan opdook.

Het vaartuig zette blijkbaar regelrecht koers naar Kilambayo.

Reeds kon Brand na een poos met het blote oog op het schip, dat zeer snel naderde, de Belgische vlag herkennen.

Op dat oogenblik legde Raffles zijn verrekijker neer en zei op bevelende toon tot zijn vriend:

— Laat alarm blazen. De Belgen, waarop ik reeds enige dagen heb gewacht, zijn in aantocht.

In afwachtende houding bleef Raffles op het platte dak van de citadel staan.

Brand had zich intussen in allerijl naar beneden begeven.

Hij snelde naar het plein achter het gebouw en trad de loods binnen, waarin de manschappen verblijf hielden.

Een kwartier later waren allen op hun post en werden de nodige maatre-

gelen genomen.

Raffles was nu in staat om door zijn verrekijker alle personen, die zich aan dek bevonden van het schip, dat nu op de rede ankerde, te onderscheiden.

Duidelijk herkende hij de omvangrijke figuur van Van Myendorp. Het gelaat van de man zag purperrood van hitte en opwinding; hij gesticuleerde druk met zijn dikke handen en scheen op dat ogenblik wel de hoofdfiguur van de groep te zijn.

— Zij hebben nog niet de beleefdheid gehad, ons met hun vlag te groeten, zei Raffles tot zijn mannen, zendt hun een waarschuwing.

— Zeer goed, zeiden de artilleristen en een ogenblik daarna flikkerde een vuurstraal uit de zwarte monding van het stuk geschut en de dreigende, dreunende waarschuwendende stem uit die zo zeer gevreesde mond klonk maar al te duidelijk in de oren van de mannen, die zich aan boord bevonden van het Belgische stoomschip.

Schrik stond op hun trekken te lezen en Raffles moest luidkeels lachen, toen hij zag, dat Van Myendorp van schrik haast niet meer op zijn benen kon blijven staan.

De kapitein van het stoomschip had echter het waarschuwendende schot begrepen.

Onmiddellijk gaf hij een zijner officieren een bevel en tot grote voldoening van Raffles werd, volgens zeemansgebruik de Belgische driekleur drie keer op en neergehaald.

Raffles beantwoordde deze groet met de Engelse vlag, waarna een saluut van zes schoten over het water van de Oceaan donderde.

De directeur van de Koloniale Vereniging dacht niet anders, toen de saluutschoten van het fort naar hen toe werden gezonden, of het stoomschip zou nu onherroepelijk in de grond worden geboord.

Hij zonk op de knieën en riep luidkeels om hulp.

De diamanthandelaar, die als deskundige de reis had meegemaakt en die vlak naast de directeur stond, bracht hem op de hoogte van de eigenlijke betekenis

der schoten, maar ondanks deze geruststellende woorden keek Van Myendorp met angstige blikken naar het fort en al de overredingskracht der heren commissarissen van de vereniging was nodig om hem eindelijk te bewegen, plaats te nemen in een boot, die hem met de kapitein en enige opvarenden aan land zou brengen.

Aan de kust werden zij opgewacht door Brand.

Nu bevonden de directeur en zijn commissarissen zich voor de eerste keer van hun leven op de grond, die zij in hun dorst naar goud hadden gedrenkt met het bloed van honderden arme sukelaars.

— Wat wenst gij in Kilambayo te komen doen? vroeg Brand op koele toon.

— Zijt gij de commandant van deze plaats? vroeg Van Myendorp.

— Neen, antwoordde Brand, ik ben zijn luitenant.

— Dan zou ik de commandant zelf gaarne eens willen spreken, hernam de directeur.

Brand gaf een zijner manschappen een kort bevel en deze begaf zich naar het fort.

Korte tijd daarna werd de poort geopend en Raffles, te paard gezeten, en gevolgd door een bereden trompetter, naderde de groep op het strand.

Dadelijk herkende de directeur in de kranige ruiter de persoon, die hem te Brussel had bezocht en die hij toen voor een eenvoudige, welgestelde burgerman had gehouden.

Op zijn breed gelaat stond nu een innemende glimlach te lezen, toen hij op zoetsappige toon tot Raffles zei:

— Welk een onuitsprekelijk genoegen is het voor mij, waarde vriend, u in zo goede welstand in onze kolonie terug te zien. De zegen des hemels heeft u op uw schreden vergezeld en de voorzienigheid is uw pogingen tot weislagen gunstig geweest.

Een ironische glimlach verscheen op het gelaat van Lord Lister, maar hij bedwong deze en vroeg uit de hoogte:

— En wat komt gij nu eigenlijk doen in mijn kolonie?

— Waarde Mr Webster, zei Van My-

endorp, ik zou u een voorstel willen doen dat zeer zeker ook in uw eigen belang is.

Ik denk, dat gij ons, als wij u een aanmerkelijke prijs betalen, het land wel weer zult willen terugverkopen.

Raffles dacht enige ogenblikken na en zei toen op vastberaden toon:

— Als het er op aankomt, komt het voor mij eigenlijk op hetzelfde neer, aan wie ik het land verkoop. Ik zelf heb geen lust om mij veel moeite te geven voor het afgraven van diamantvelden. Daarom heb ik reeds aan de Sulvanmaatschappij te Londen geschreven.

Het is u waarschijnlijk wel bekend, dat deze maatschappij zich bij voorkeur belast met het aankopen van ruwe diamant, ik wil echter mijn diamantvelden niet geheel en al uit handen geven. Ik wens na een bepaalde koopsom te hebben ontvangen, een aandeel blijven behouden in de opbrengst der velden.

— Dat spreekt vanzelf, dat is uw volle recht, grijnslachte de directeur, wiens bekommernis door de woorden van Raffles nu grotendeels verdween.

— Allright, zei Raffles, ik zal u naar mijn diamantvelden vergezellen.

Ik maak er u echter opmerkzaam op, dat gij alle diamanten, die gij zult vinden aan mij of mijn manschappen moet afgeven.

De ogen der omstanders glinsterden van hebzucht, toen zij uit Raffles' mond het woord diamanten hoorden.

— Natuurlijk, dat beloven wij u, antwoordde de directeur, ik, noch mijn vrienden, zullen ons met uw eigendom verrijken. Ik behoef u naar ik hoop niet te verzekeren, dat gij met eerlijke mensen te doen hebt.

— Met schurken, dacht Raffles bij zich zelf en antwoordde:

— Nu belet ons verder niets om dadelijk daar heen te gaan. Laten wij ons dus naar de diamantvelden begeven.

— Gij spreekt van velden, zei de juwelier-deskundige, hebt gij reeds opgravingen gedaan en zo ja, hadden deze enig resultaat?

— Neen, antwoordde Raffles, opgravingen zijn hier nog niet nodig geweest. Daar, zei hij, terwijl hij met zijn hand

wees naar de woestenij die in de brandende zonnegloed trillend voor hen lag, daar vindt men de diamanten in het zand liggen. Men kan ze zonder enige moeite oprapen. Wij hebben reeds een rijke oogst binnengehaald.

Vol belangstelling keken allen naar de brandend hete zandwoestijn.

— Dat is zeer merkwaardig, zei de juwelier, terwijl hij zich wendde tot de professor in de geologie:

— Kunt gij daarvan een verklaring geven, professor? Ik heb nog nooit van iets dergelijks gehoord.

— Ik kan er niet anders dan de volgende verklaring van geven:

De diamanten, die daar in het zand werden gevonden, zijn door een aardbeving of grondverschuiving aan de oppervlakte gebracht. Ik denk, dat zich onder de grond een uitgestrekte mijn bevindt, die niets anders is dan een uitloper van de mijnen van Randfontein in Zuid-Afrika.

Brand had met open mond naar de woorden van de professor geluisterd.

Nu werd hem opeens alles duidelijk, nu begreep hij alle geheimzinnigheden van de laatste tijd.

Hij wist nu, waarom Raffles enige weken geleden 's nachts naar de woestenij was gereden; waarom hij schijnbaar geheel doelloos de dorre zandvlakte had doorkruist en met steeds onveranderlijk goed humeur vrolijke deuntjes had gefloten.

Daarom had zijn vriend dus in de strongroom van Sulvan nauwelijks een blik overgehad voor de pracht der geslepen, fonkelende stenen en hadden alleen de grijsbruine, op kiezelstenen gelijkende, ruwe diamanten hem geïnteresseerd.

Toen het gezelschap, door Raffles geleid, op de zandvelden was aangekomen, konden de twee vrienden weldra genieten van een buitengewoon vermakelijk schouwspel.

Van Myendorp en zijn aandeelhouders lagen op hun buik naar diamanten te zoeken.

Het kostte de Grote Onbekende en diens vriend grote moeite om hun ernst te bewaren.

De Belgen negeerden de gloeiend hete stralen van de zon en de brandende dorst, die hen kwelde.

Het zweet liep hun in dikke druppels langs de verhitte wangen en langs het gehele lichaam.

Met koortsachtige opgewondenheid zochten zij allen en spoedig had elk van hen een handvol van de kostbare stenen bijeengezameld.

Toen men Raffles de gevonden stenen wilde overhandigen bedankte deze ervoor en bood ze hen aan als aandelen aan deze dag.

— Ginds in de vesting liggen grote zakken vol, zei hij, ik heb er meer dan genoeg.

Met veelzeggende blikken keken de heren elkaar aan.

Deze vondst overtrof hun stoutste verwachtingen.

Daarna keerde het gezelschap naar Kilambayo terug en nu werd een begin gemaakt met de onderhandelingen.

Raffles eiste tien miljoen francs, constant te betalen in geldswaardige papieren en bovendien de helft van de aandelen der nieuw op te richten diamantmaatschappij.

Na langdurige besprekingen en nadat men had ingezien, dat Raffles, ondanks het minder gunstige rapport, dat de diamanthandelaar-deskundige had uitgebracht omtrent het gehalte van de gevonden stenen, niets van zijn eis liet vallen, gaven zij Raffles een cheque op hun bank.

Raffles nam de cheque in ontvangst en sprak met hen af, dat, onmiddellijk nadat hij in het bezit zou zijn van het geld, hij het bewijs van verkoop aan hen zou ter hand stellen.

Voor tot de terugreis werd overgegaan, gingen de aandeelhouders nogmaals op hun knieën in het droge zand liggen om naar de waardevolle steentjes te zoeken en Brand maakte enige opnamen met zijn camera van hen, om als herinnering te dienen.

Enige dagen later keerden Raffles, Brand, Henderson en alle kolonisten aan boord van De Zeemeeuw en de lichter naar Europa terug.

* * *

Drie weken na hun aankomst in Engeland zaten de Grote Onbekende en zijn vriend Charles Brand in hun gezellige studeerkamer te Londen.

Raffles dacht aan de tien miljoen francs, welke die ochtend aan hem waren uitbetaald en begon reeds plannen te maken, op welke wijze hij ze het best zou kunnen besteden om de nood en de armoede te lenigen van de kolonisten, die naar hun haardsteden waren teruggekeerd.

Plotseling klonk een hartelijke schaterlach.

Raffles stond op, liep naar Brand en keek over diens schouder heen naar de oorzaak van diens lachen.

Op het blad van een tafeltje lag een afdruk van de foto, door hem genomen in de diamantvelden van Kilambayo.

Het kiekje vertoonde met nog enige andere personen de directeur van de koloniale vereniging, op zijn buik liggend om diamanten te zoeken.

Ook Raffles schoot in een lach en zei tot Brand:

— Ik ben nieuwsgierig, wanneer zij de laatste der diamanten, die ik heb uitgestrooid, gevonden zullen hebben.

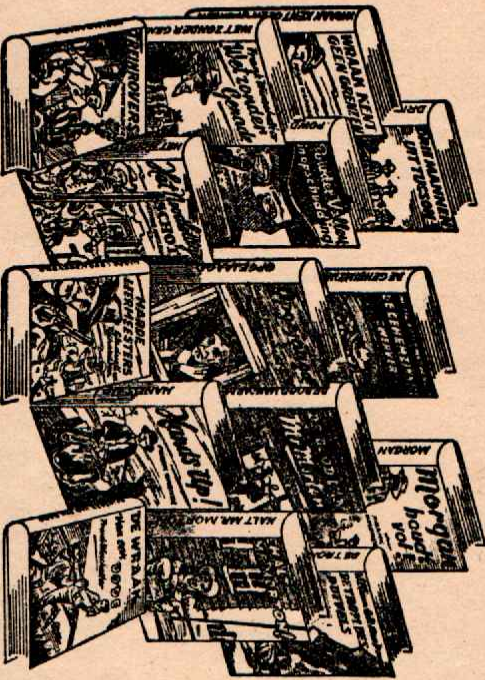
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het einde van een schoonheidskoningin

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand



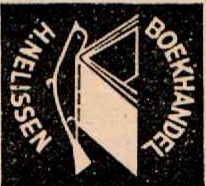
BON

Ondergetekende verzooft te zenden de
15 Wild-West boeken Serie 13 voor de
helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5.-
hebben overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
transportkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien het niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. L.

ADRES: _____



1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodeltje Schot door Arthur Mathias
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Richardson
6. Wat zeader Ganade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William
10. Halt, Mr. Morton }
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Mathias
13. De gehelmsinnige zwerfver door William Calh MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Calh MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden ge-
bonden, groot formaat en voorzien van fraai
gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.
Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts
f 44,25, desgewent betaalbaar met f 5.- of
meer per maand, zonder enige verhoging.
Zend nog heden revensiaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A-DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Gino N 2266
Telefoon 67007